

1/2007

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

Lähetysten suunta on
kaikkialta kaikkialle –
millä rahalla?

Sisällysluettelo

Lähetyskolehti 150 vuotta – kenttäpiispa emeritus Viljo Remes haastateltavana	4
Från kejsar Alexander II utgick ett påbud – intervju med fältbiskop emeritus Viljo Remes	7
Pääkirjoitus: Toimintaympäristö muuttuu, tehtävä ei	9
Ledare: Uppdraget har inte förändrats, verksamhetsfalten nog	10
Tansanialainen kristitty kiittää antamalla	11
Etiopiassa lähetyskolehti kerätään oman maan evankeliointiin	14
Venäjällä uhrataan palvelemalla	17
Lähetysteologin pöydältä: Vuoropuhelu luo avoimuutta	19
Lähetysjärjestöjen talous on kuin palapeli	20
Raamattu: Ei vain meille, vaan kaikille	25
Venezuelassa pyritään omilta juurilta tulevaisuuteen	26
Kiinassa jo 130 miljoonaa kristittyä	28
Kolumni: Ristiin rastiin – ei sinne tänne	30
Valistuksen perintö Euroopassa haastaa lähetysten ja kirkot	31
Esirukous rauhan, oikeudenmukaisuuden ja lähetystyön puolesta	35
Kirjat	36
Ajankohtaista	39
Maailman lähetys- ja uskontotilasto 2007	44

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

kirkkomme.lahtys@evl.fi

OSOITTEENMUUTOKSET

Puh. 0207 54 2333,
faksi 0207 54 2342, sähköposti
tilauspalvelut@kotimaa.fi tai
Kotimaa-Yhtiöt Oy, Osoiterekisteri,
PL 137, 00201 Helsinki.

JULKAISIJA / UTGIVARE

Kirkon lähetystyön keskus
PL 185
00161 Helsinki
Puhelin: (09) 18021
Faksi: (09) 1802 436
www.evl.fi/kkh/kuo/klk

PÄÄTOIMITTAJA /
CHEFREDAKTÖR
Jaakko Mäkelä

TOIMITUSSIIHTEERI /
REDAKTIONSSEKRETERARE
Piia Latvala

TÄMÄN LEHDEN
VASTAAVA TOIMITTAJA
Jaakko Mäkelä

KANNEN KUVA
Jouko Marttinen

TOIMITUS / REDAKTION
Ann-Christine Marttinen (pj)
Christine Eriksson
Piia Latvala
Jaakko Mäkelä
Martti Poukka
Boris Sandberg
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Timo Vasko

TAITTO / OMBRYTNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUVANKÄSITTELY /
FOTOBÄRBNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUSTANTAJA / FÖRLÄGGARE
Kotimaa-Yhtiöt Oy

PAINO / TRYCKERI
Suomen Lehtiyhtymä 2007

PAINOS / UPPLAGA 7700 kpl

LEHTI ILMESTYY
kaksi kertaa vuodessa.
Seuraava numero ilmestyy
syyskuussa 2007

ISSN 0789-5135

Talous ja lähetystyö

Lähetystyö maksaa nykypäivänä aiempaa enemmän, mutta on myös tavoitteellisempaa. Tässä numerossa lähestymme teemaa "Talous ja lähetys".

*Kristinuskoko
leviää Kiinan
kaupungeissa.
Lisää Kiinasta
sivulla 28.*

Kuva: Juha Auvinen

Kuva: Pirre Saario

**Kolehti Emmanuel-kirkossa
Namibian Windhoekissa.
Uhraamisesta sivuilla 11, 14, 17.**

Kuva: SANSAn kuva-arkisto

**Lahjoitus, talous-
arvio, kolehti,
testamentti...
Lähetysjärjestöt
kertovat varain-
hankinnastaan
sivuilla 20–24.**

Lähetyskolehti 150 vuotta

Kolehdistä käräjille

**Ensimmäistä virallista lähetyskolehtia pohjustettiin 60 vuotta.
Kun se vihdoin kerättiin 1857, sitä edelsivät kärkevä polemiikki
ki lehdistössä, vetoomukset, asennekasvatus ja käräjät.**

– Meitä suomalaisia heräteltiin jo vuonna 1797 näkemään kauas. Lontoon lähetysseurasta tuli Ruotsin valtakunnan kaikille veljille kirje. Kristittyjen oli herättävä velttoudesta ja ajateltava pakanain kurjaa tilaa ja ryhdyttävä työhön ja rukouksiin heidän puolestaan. Tätä kirjelmää jaettiin ruotsinkielisenä käännöksenä Turun ja Porvoon tuomiokapitulien kiertokirjeiden liitteenä, kertoo TT, kenttäpiispa emeritus, Viljo Remes.

Tietoa tihkuu maailmalta

Suomenkielistä lähetysinformaatiota ei ollut olemassakaan 1800-luvun alussa ja ruotsinkielistäkin vain nimeksi. Otsikko ”hollantilaisten barbarismista” ylitti uutiskynnyksen vuonna 1801: buurit olivat tappaneet hernhutilaisveljiä, jotka olivat totuttaneet hottentotit asumaan taloissa ja hoitamaan karjaa. Intian leskien poltoista oli uutinen Suomen lehdistössä 1805.

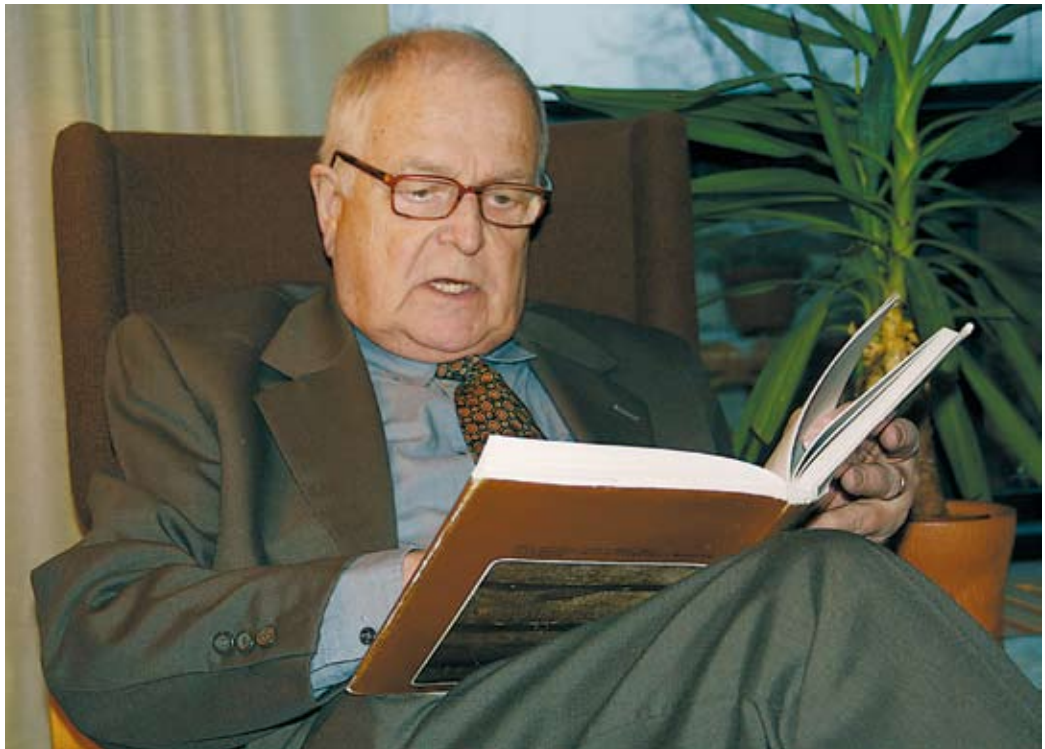
Lähetysliike tuli Suomeen raamattu- ja trak-

taattiseurojen kautta. Keisari Aleksanteri I oli antanut suostumuksensa raamattuseuran perustamiselle. Raamattu lisäsi ihmisten lukuhalua ja uskonnollista kirjallisuutta alettiin levittää Suomessa. Näin levisi tietoa myös lähetyksestä. Varojen keruu alkoi välittömästi ja rahaa kanavoitiin maailmalle Ruotsin kautta.

Kirkko soutaa ja huopaa

Keskustelu lähetyksen asemasta kirkossa 1830-luvulla tuntuu hyvin tutulta. Ruotsalainen Stockholms Missions Tidning ja suomalaiset Tidningar i Andliga Ämnens ja Hengellisiä Sanomia -lehdet

*Lähetysliike tuli Suomeen
raamattu- ja traktaattiseurojen kautta.*

Kuva: Ann-Christine Marttinen

Kattavan lähetyshistorian kirjoittaja Viljo Remeskin joutuu tarkistamaan vuosilukuja kirjastaan Lähetysharrastus Suomessa 1835–1858.

esittivät lähetysten olennaisena osana normaalia kristillistä elämää. Lehdet lainasivat saksalaisen Johannes Gossnerin lähetysaarnaa: Lähetystyö on jokaisen kristityn tehtävä. Kaikella pahallakin on taipumus kasvaa ja levitä, miksi ei Jumalan sanaakin saisi levittää.

– Tähän aikaan arkkipispa E.G. Melartin jakoi lähetyksiä traktaatteja tarkastusmatkoillaan. Nuorille Pohjanmaan pietistipapeille, varsinkin Ylivieskan kappalaiselle Jonas Lagukselle jäi se käsitys, että lähetysasia oli ”sallittu ja harrastettava asia”, Remes kertoo.

Lagus suunnitteli Suomeen omaa lähetysseuraakin. Varoja kerättiin säästölaatoilla, spontaaneilla ryhmäkeräyksillä, kinkereillä, joskus jopa häissä ja hautajaisissa. Mutta piispa Melartinin lähetysinto laimeni, kun hän sai keisarilta tehtäväkseen papiston silmälläpidon.

– Venäjä tuki papiston arvovaltaa, kertoo Remes.

– Pietismi oli valtiollisesti vaarallista, koska se uhmasi kirkkoa, joka rukoili valtion puolesta. Ulkomaille lähetettävät lähetysvarat herättivät myös epäilyä. Körttipapit kuitenkin jatkoivat lähetys-harrastustaan. Lähetysvarojen keruu ja luvattomien seurojen pitäminen veivät lopulta muun muassa Laguksen, Niilo Kustaa Malmbergin ja Paavo Ruotsalaisen Kalajoen käräjille 1838–1839. Syyttäjä väitti, että köyhimmat talonpojat olivat lahjoittaneet kultaa, hopeaa ja silkkitarvikea!

– Kun maallinen esivalta liitti luvattomia seuroja koskevaan oikeusjuttuun myös syytöksen lähetysvarojen keräämisestä, kirkon johto torjui sen aiheettomana, muistuttaa Viljo Remes.

Varainhankinnan mestari

1850-luvulla lähetysajatus piti yllä Henrik Rehnqvist. Mikkelin kevätmärkinä hän onnistui pakkasesta huolimatta keräämään 90 hopearuplaa lähetyskassalle.

– Jos Suomen kaikilla 80 markkinoilla kootaisiin saman verran, saataisiin lähetyskassalle kokoon 7 000 hopearuplaa ja sen arvoinen lähetys on, tokaisi hirvensalmelainen Antti Manninen ja kirjoitti onnistuneesta keräyksestään Suometar-lehteen. Tällä tiedotuksella oli hintansa: viranomaiset valpastuivat.

Rehnqvist kustansi ja levitti lähetyskirjallisuutta, käytti kirja-asiamiehiään lähetysvarojen kerääjinä ja pyrki liittämään lähetysten pietistiseen uskonnonharjoitukseen. Rikkaiden ollessa kyseessä hän viritti joskus anteliaisuutta merkittävällä henkilön nimen kohdalle summankin

valmiiksi. Ortodoksitkaan eivät välttyneet Rehnqvistin keräämisinnolta.

Porvoossa naisten ompeluseura, maamme ensimmäinen työpiiri, lähetti varat neiti Molinin sukulaisen A.I. Arvidssonin välityksellä Ruotsiin. Arvidsson teki sukurakkauden nimissä neidille mieliksi, mutta varoitti ”moisesta hulluudesta lähettää rahoja pakanoille”.

Keisarilta kävi käsky

– 1850-luvulla alkoi tapahtua. Tiukat asetukset jätettiin valvomatta. Uudet liberaalit tuulet, sekä poliittiset että uskonnolliset, puhalsivat keisari Aleksanteri II aikana, sanoo Remes. Kansainvälisyys oli päivän sana.

Oikaisuja

Kirkkomme lähetys-lehden numeron 2/2006 sivulla 2 mainittiin virheellisesti nuoren Natascha Jeremejovan opiskelevan Keltossa Viron kirkon teologisessa instituutissa. Hän opiskelee Keltossa, mutta oppilaitos on tietysti Inkerin kirkon teologinen instituutti.

Samassa numerossa lähetyssehteri Piret Riim kertoi Viron kirkon 200-vuotisesta lähetysty historiasta. Hän mainitsi ensimmäisen virolaisen naislähtien lähteneen työhön Intiaan 1905. Saimme Piret Riimiltä lisää tietoa tästä virolaisesta pioneerista.

Ensimmäinen virolainen naislähtien oli Eva von Gernet. Hän työskenteli Madrasissa opettajana vuosina 1905–1920 ja 1921–1932. Von Gernet lähti kentälle saksalaisen Leipzigin lähetysseuran lähettämänä. Ensimmäisen maailmansodan aikana Leipzigin lähetysseuran työalue Intiassa siirrettiin väliaikaisesti Ruotsin kirkon (Svenska kyrkans mission) vastuulle.

Viron kirkon alue oli pitkään jakautuneena Eestinmaaksi ja Liivinmaaksi. Esimerkiksi Riistä, nykyisestä Latviasta, peräisin olevia lähettejä on pidetty myös virolaisina lähetteinä. Vanhoissa virolaisissa lähetyslehdissä ei tehdä eroa sen välille, oliko lähtien peräisin Eestinvai Liivinmaalta. Mikäli laskuihin otetaan mukaan myös liivinmaalaiset lähetystyöntekijät, ensimmäinen naislähtien lähti Intiaan jo 1896. Hän oli opettaja Hildegard Prozell Riistä. Hän johti tyttökoulu Intian Madrasissa vuoteen 1910 saakka.

Kristinuskon maahantulon 700-vuotispäivä muokkasi papiston mielipiteitä myönteisiksi lähetystyölle: olihan kristinuskokin tullut Suomeenkin ulkoapäin. Sanomalehti Suomettaren toimittaja Fredrik Polén esitti riemu- ja kiitosjuhlan viettämistä, koska nyt on katsottava omaa maata kauemmaksi. Senaatti lähetti anomuksen keisarin ratkaistavaksi. Lupa tuli määräyksenä kerätä vuosittain kolehti kristillisen opin levittämiseksi. Lähetyskolehdin myöntäminen muutti lähetystilanteen täysin. Valtiovallan vainoamasta harrastuksesta tuli luvallinen ja esivallan suosittama.

Vuonna 1857 kerätty kolehti oli kymmenen

kertaa suurempi kuin aikaisemmat kolehdit, yhteensä 4 350,05 hopearuplaa, Suomen Pankin mukaan noin 77 000 euroa!

Entä mitä näillä keisarin käskystä laillisesti kerätyillä rahoilla tehtiin?

– Rahat käytettiin uuden lähetysseuran, Suomen Lähetysseuran perustamiseen 1859. Mutta se onkin sitten oman juttunsa arvoinen asia, hymähtää Viljo Remes.

ANN-CHRISTINE MARTTINEN

Kirjoittaja on Suomen Lähetysseuran tiedottaja

Jo löytyi! Entä tämän päivän kilpailu kolehdeista? Viljo Remes on sitä mieltä, että kirkkohallituksen tulisi myöntää lähetyskolehdit suhteessa järjestön ulkomaantyön volyyymiin.

Från kejsar Alexander II utgick ett påbud.....

Stormäktigaste allernådigaste kejsare och storfurste!

Då genom E.K. M:s nådiga förordnande om en årlig kollekt för Missionsverket inom hela Finland, behovet af en Missionsverksamhet för den Finska Kyrkan trädte klarare i dagen, våga vi undertecknade, såväl å egna som, i stöd af närlagde fullmakter, å flere andra landsmäns vägnar, i djupaste underdånighet anhålla om E.K.M:s tillstånd till bildandet af ett Finskt Missions-sällskap...

Och våga vi så mycket mer hoppas, det E.K.M: allernådigast täckes bifalla denna vår underdåniga begäran, som den Finska Kyrkan är nästan den enda Kristna Kyrka, hvilken ännu af brist på Missionsverksamhet saknar ett väsentligt villkor för yttringen af sitt andliga lif.

Borgå den 17:de November 1857

Anhållan undertecknades "med djupaste undersåttlig vördnad" av Frans Ludv. Schauman, Elias Lönnrot, Zachr. Topelius, K.J G Sirelius. m.fl. och var ett steg i en process, som ledde till en livlig diskussion huruvida mission är kyrkans primära uppgift. Diskussionen fortsätter ännu i dag - åtminstone i praktiken.

Den "kollekt för Missionsverket", som anhållan nämner, hade också behövt kejsarens tillåtelse. År 1857 hade det gått 700 år sedan kristendomen kom till Finland. Kyrkan ville uppbära en tacksägelsekollekt till förmån för spridning av det kristna budskapet. Efter att Hans Kejsarliga Majestät allernådigast hade godkänt ansökan samlades den första officiella missionskollekten 18.6.1857. Resultatet var tio gånger större än tidigare insamlingar, 4 350,05 silverrubler, som enligt Finlands Bank motsvarar ca 77 000 euro! Dessa pengar användes för mission genom Finska Missionssällskapet, som grundades två år senare.

Plikt eller dårskap?

– Mycket hade hänt innan man kunde uppbära en sådan kollekt och grunda ett sällskap, säger TD, fältbiskop emeritus Viljo Remes. Londons missionssällskap hade ruskat om finländarna re-

dan år 1797 med en skrivelse till alla bröder i det Svenska Riket och uppmanat dem att arbeta och be för mission.

Information från stora världen sipprade till Finland på 1800-talet främst via Sverige, bl.a. genom Stockholms Missions Tidning. Senare utkom Tidningar i Andliga Ämnen i Finland. Informationen ledde genast till pietistpräster-nas penninginsamlingar, som kanaliserades via Sverige.

– Pietismen ansågs politiskt farlig under den ryska tiden, konstaterar Remes.

– Den trotsade kyrkan, som bad för statsmakten. Olagliga möten och insamling av missionsmedel resulterade i att Paavo Ruotsalainen och pietistpräster, Jonas Lagus och Nils Gustav

"Mycket hade hänt innan man kunde uppbära en sådan kollekt och grunda ett sällskap."

Malmberg åtalades på tinget i Kalajoki.

Missionsintresset hade med och motvind, men fortsatte att engagera. Henrik Rehnqvist var eldsjäl i medlet av 1800-talet och mästerlig i sin medelanskaffning. I Borgå samlades landets första sykkrets för kvinnor: fröken Molins motsträviga släkting förmedlade kretsens missionsmedel till Sverige, men varnade allvarligt för dylik dårskap.

I medlet av 1800-talet konstaterade journalisten Fredrik Polén: Nu är det tid att se längre än

in i det egna landet. Redaktören för Helsingfors Tidningar frågade i ledaren huruvida Finland borde delta i missionsarbete. Zachris Topelius, troligen själv ledarskribenten, svarade att materiell kultur kräver andlig kultur som motvikt: Materialismen är en fara endast, om den sväljer hela människan.

ANN-CHRISTINE MARTTINEN

Skribenten är informatör vid Finska Missionsällskapet

Kuva: Ann-Christine Marttinen

Viljo Remes har missionens första steg i Finland både i huvudet och i bokform. Han anser att kyrkostyrelsen borde fastställa missionskollekterna i proportion till organisationens arbete utomlands.

Toimintaympäristö muuttuu, tehtävä ei

■ TÄNÄ VUONNA juhlitaan Mikael Agricolaa. Agricolan ja hänen työtovereidensa vaikutus on ollut suuri suomalaiseen lähetystyöhön. Raamatun kääntäminen ja kunkin kansan omalla kielellä toimiminen ovat olleet lähetystyön keskeisiä periaatteita.

Tänä vuonna tulee myös kuluneeksi 150 vuotta kirkkomme ensimmäisen virallisen lähetyskolehdin kokoamisesta. Sitä ennen lähetystyöllä oli ollut yksityisiä tukijoita. Lähetyskolehdin kerääminen kesäkuussa 1857 johti Suomen Lähetysseuran perustamiseen kaksi vuotta myöhemmin, vuonna 1859.

Nykyään kootaan vuosittain useita lähetyskolehteja ja seurakunnilla on monia muita lähetyskannatuksen muotoja. Kirkon ensimmäisen lähetyskolehdin muistokolehti kerätään tämän vuoden joulukuussa. Sen tuotto ohjataan Etio-pian Mekane Yesus -kirkolle sekä Tansanian luterilaiselle kirkolle ja Inkerin kirkolle. Näiden kirkkojen kanssa useat kirkkomme lähetysjärjestöt ovat yhteistyössä.

Tämän lehden teemana on monensuuntainen lähetys. Tehtävä ei ole muuttunut: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja saarnatkaa evankeliumi kaikille luoduille.” Toimintaympäristö ja toimijoiden määrä sen sijaan ovat muuttuneet. Viime vuosisatojen lähetystyön tuloksena syntyneet kirkot ovat itsenäistyneet. Malliksi on muodostunut, että vastuu lähetyksestä on paikallisella kirkolla, jonka rinnalla muut toimijat kulkevat. Tätä tarkoittaa muun muassa Luterilaisen maailmanliiton uudessa lähetysasiakirjassa käyttöön otettu ilmaisu ”rinnalla kulkeminen”, *accompaniment*.

Länsimaisille kirkkoille ja niiden lähetysjärjestöille sekä kehitys- ja avustusjärjestöille muuttunut tilanne on haaste. Vaikka uudet kirkot ovatkin kasvaneet ja ovat toiminnallisesti itsenäisiä, monet niistä ovat taloudellisesti riippuvaisia ulkomaisesta tuesta. Siksi taloudella voidaan johtaa kirkkoja toimimaan toisin kuin ne itse tosiasiasa haluaisivat. Varsinkin vähemmistönä elävät kirkot voivat kokea, että heidät ohitetaan tai että he joutuvat outoon tilanteeseen ulkomaisten järjestöjen toimien takia.

Toinen puoli muuttunutta tilannetta on se, että kirkkojen läheisyydessäkin saattaa olla suuria kantoja tai kansanryhmiä, joiden keskuudessa evankeliumia ei vielä ole julistettu.

Ulkopuolisia kumppaneita tarvitaan myös kulttuurirajojen ylittämiseen. Myös uusia kirkkoja uhkaa pysähtyminen ja jähmettyminen puolustamaan saavutettuja asemia. Kirkon omat voimavarat eivät ehkä riitä uusille alueille tai uusien ihmisryhmien keskuuteen lähtemiseen. Tarvitaan rinnalla kulkemista myös rajojen ylittämiseksi.

JAAKKO MÄKELÄ
TT, kirkon lähetys sihteeri

"Kumppaneita tarvitaan kulttuurirajojen ylittämiseen."

Uppdraget har inte förändrats, verksamhetsfälten nog

■ I ÅR firas Mikael Agricola. Mikael Agricolas och hans arbetskamraters inverkan har varit stor även inom den finländska missionen. De centrala principerna inom den har varit att översätta Bibeln och att verka på varje folks eget språk.

I år har det också förflutit 150 år sedan den första officiella missionskollekten uppbars. Före det hade missionen haft privata sponsorer. Kyrkans första missionskollekt insamlades i juni år 1857. Den insamlade kollekten ledde till att Finska Missionssällskapet bildades två år senare, år 1859.

Nu insamlas årligen flera missionskollekt och församlingarna har många andra former för att understödja missionen. I december insamlas en kollekt till minne av kyrkans första missionskollekt. Intäkterna av den allokteras till Mekane Yesu-kyrkan i Etiopien samt till Lutherska kyrkan i Tanzania och kyrkan i Ingermanland. Flera av vår kyrkas missionsorganisationer har samarbete med dessa kyrkor.

Temat för denna tidskrift är månginriktad mission. Uppdraget har inte förändrats: "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen." Däremot har verksamhetsfältet och antalet aktörer förändrats. De kyrkor som uppkom under de senaste århundradena som ett resultat av mission har blivit självständiga. Den mall som bildats är att ansvaret för missionen ligger hos den lokala kyrkan och de övriga aktörerna går vid dennas sida. Detta avser bl.a. termen följeslagare, *accompaniment*, som tagits i bruk i Lutherska världsförbundets nya missionsdokument.

Det förändrade läget är en utmaning för kyrkorna i väster och deras missionsorganisationer

samt för utvecklings- och biståndsorganisationerna. Även om de nya kyrkorna har vuxit och är självständiga i fråga om verksamheten är många av dem ekonomiskt beroende av utländskt stöd. Därför kan man via ekonomi styra kyrkorna till att verka på annat sätt än de själva de facto skulle önska. Särskilt de kyrkor som lever som minoriteter kan uppleva att man går förbi dem och att de hamnar i en underlig situation på grund av utländska organisationers agerande.

En annan sida av den förändrade situationen är att det i närheten av kyrkorna kan finnas stora folk eller folkgrupper bland vilka evangelium ännu inte förkunnats.

Utomstående partners behövs också för att överbrygga kulturgränser. Även unga kyrkor hotas av stagnering och rigiditet för att försvara uppnådda ställningar. Kyrkans egna resurser kanske inte räcker till för att gå ut till nya områden och nya människogrupper. Det behövs följeslagare också för att överskrida gränser.

JAAKKO MÄKELÄ

Teol.dr, kyrkans missionssekreterare

"Partners behövs för att överbrygga kulturgränser."

Tansaniassa kolehdin voi sujauttaa kolehdinkeräyslaatikkoon.

Tansanialainen kristitty

Kiittää antamalla

Tansaniassa uhraaminen on usein julkista ja merkitsee kiitosta.

Tansanian itsenäistyttyä vuonna 1961 presidentti Julius K. Nyerere ilmoitti, että hallitus ei enää sitoudu yhteen ainoaan uskontoon. Kansalaisilla oli siis vastedes uskonnonvapaus. Tänäpä Tansaniassa on muun muassa kristittyjä, muslimoja ja Afrikan perinteisten uskontojen harjoittajia.

Maassa on tilastojen mukaan yli 300 kristillistä tunnustuskuntaa. Kaikissa niissä, joihin itse olen ollut kosketuksissa, uskotaan Jumalaan Isänä ja Jeesukseen koko maailman Pelastajana. Ihmiset on opetettu olemaan kiittollisia Jumalalle luomistyöstä ja Jeesukselle pelastuksesta. Pyhän Hengen uskotaan auttavan elämään kristillistä elämää.

Uhraamisen merkitys

Kristittyjen mielestä kolmiyhteistä Jumalaa tulee kunnioittaa ja kiittää. Tansanialaiset ilmaisevat

*"Olenpa kuullut
jonkun uhranneen
jopa aivan uuden bussin!"*

kiitosta usein uhraamalla. Kristitty saapuu Jumalan eteen uhrin kanssa ja osoittaa näin kunnian Jumalalle ja hänen teoilleen. Hän kiittää siitä, mitä Jumala edelleen tekee hänen elämässään.

Jos jollakin ei ole mitään uhrattavaa, hän ei välttämättä halua saapua jumalanpalvelukseen. ►

Alttarin eteen on tuotu kolehdiksi monenlaista tavaraa.

Kun olin poika 1980-luvulla, emme ystäväni kanssa menneet kirkkoon, ellei meillä ollut mitään uhrattavaa.

Uhraamisen tavat

Tansanian kristityille on muodostunut monia tapoja uhrata.

Sitoumus (swahilin kielinen sana 'lupaus')

Sitoumus-uhrin kristityt luovuttavat kirjekuoressa papille. Kuoressa on kortti, johon uhrin antaja on merkinnyt rahasumman, tavarain tai asian.

Yksi sitoumus-uhrin antamisen tapa on sopia rahallinen minimimäärä vuoden ajalle. Vuodeksi mitoitettu minimimäärä voi seurakuntalaista kohti olla noin 5 000 Tansanian shillinkiä, mikä on noin 3 euroa. Tämä on ikään kuin kristityn

itsensä määrittelemä tavoite, joka tulisi vuosittain saavuttaa.

Kiitoskolehti, kiitoslahja

Kolehdit, joita ei laiteta kirjekuoreen, mutta joita ei haluta antaa julkisesti ovat nimeltään *shukrani*. Kirjaimellisesti se tarkoittaa kiittämistä ja kiitollisuutta (*thanksgiving*). Jos henkilö ei halua toisten näkevän antamaansa kolehtia, hän osallistuu tähän seurakunnan yhteiseen kiitoskolehtiin.

Erityiskiitos

Erityiskiitos on erityinen siinä mielessä, että jotakin erityistä kokenut henkilö haluaa tulla Jumalan eteen. Tämä kolehtitapa on yleinen sairaudesta parantumisen tai kolarista selviytymisen jälkeen tai jossakin elämän erityisessä taitekohdassa. Antamisen yhteydessä kristitty

Kuva: Sirpa Rissanen/SLS

lausuu halutessaan muutaman sanan, jumalanpalveluksen liturgi rukoilee hänen puolestaan ja siunaa hänet. Tämän jälkeen kristitty antaa kolehtinsa ja muut seurakuntalaiset voivat halutessaan osallistua kolehtiin hänen jälkeensä.

Sadonkorjuun kiitoskolehti

Maanviljelijät, liikemiehet tai karjanhoitajat antavat yhden kymmenesosan siitä, mitä ovat saaneet tiettyinä kautena ja tuovat sen kirkkoon.

Sakramenttikolehti

Sakramentin, eli kasteen tai ehtoollisen jälkeen kerätään sakramenttikolehti. Sakramentin jälkeen alttarille laitetaan kori, johon ihmiset tuovat kiitoksen sakramentista.

Sakramenttikolehtiin liittyy myös väärinkäytöksiä. Jos jollakin ei ole annettavaa kolehtiin, on

todennäköistä, ettei hän osallistu ehtoolliselle. Olen tavannut naisen, joka ei kastanut kuutta lastaan, koska hänellä ei ollut rahaa kolehtiin. Tällaisissa tapauksissa ihmiset tulkitsevat uhraamisen väärin ja ajattelevat, että kolehti on maksu sakramentista. Tämä ei kuitenkaan ole sakramenttikolehdin tarkoitus.

Huutokauppa kirkon pihalla

Kirkossa ihmiset istuvat riveissä. Usein kolehtikori laitetaan alttarin eteen ja seurakuntalaiset saapuvat riveittäin tuomaan kolehdin. Tässä tapauksessa kirkkoon ilman kolehtia tullut havaitaan selvästi, koska hän jää istumaan penkkiin. Siksi ne, joilla ei ole kolehtiin annettavaa, jäävät pois jumalanpalveluksista.

Ihmiset ovat vapaita uhraamaan rahaa, ruokaa, eläimiä, kirjoja, saippuaa, huonekaluja tai mitä tahansa käyttökelpoista. Olenpa kuullut jonkun uhranneen jopa aivan uuden bussin! Kolehtiin tuodut tavarat vaihdetaan rahaksi. Erityisesti ruokatarvikkeet, kuten kananmunat, tomaatit ja hedelmät myydään heti jumalanpalveluksen jälkeen luottamushenkilöiden toimittamassa huutokauppa-myynnissä kirkon pihalla. Tämän tavan ihmiset ovat kokeneet siunauksena.

Kolehtien käyttö

Kirkolla on projekteja ja keskuksia, kuten orpokoteja, sairaaloita ja kouluja, joiden ylläpitämiseen kolehtituloja tarvitaan. Myös hiippakuntien lähetysalueet tarvitsevat kolehtituloja. Toisinaan lähetystyölle kerätään myös erityiskolehteja.

Yleinen kolehtien käyttökohde lähes kaikissa tunnustuskunnissa on kirkon työntekijöiden palkat. Tansanian luterilaisessa kirkossa ei kerätä kirkollisveroa tai jäsenmaksua. Papit ja muut työntekijät saavat kuukausipalkan kolehdeista. Kirkko, hiippakunta tai seurakunta, jolla on hyvä taloudellinen tilanne, voi maksaa työntekijöille kohtuullista palkkaa. Joissakin hiippakunnissa papit saavat edelleen vaatimattomat 30 000 Tansanian shillinkiä eli noin 19 euroa kuukaudessa. Me selviämme silti ja Jumala siunaa meitä. Meitä rohkaisee ajatus ”Me teemme työtä täällä maan päällä ja palkka odottaa meitä taivaassa.”

GERSON LAMECK MGAYA

Pastori

Kirjoittaja on tansanialainen pastori, joka on työskennellyt muun muassa nuorisopappina Kidugalan luterilaisessa seurakunnassa ja opettajana sekä opiskelijoiden kappalaisena Kidugalan Luterilaisessa Seminaarissa. Tällä hetkellä hän opiskelee Makumiran yliopistossa Pohjois-Tansaniassa, pääaineena Uusi testamentti.

Etiopiassa monissa seurakunnissa vietetään kymmenysjuhlia.

Etiopiassa lähetyskolehti kerätään

Oman maan evankeliointiin

Etiopiassa antaminen, uhraaminen ja kymmenysten maksaminen ovat sisällöltään erilaisia käsitteitä.

Istun yksinkertaisessa, maalattaisessa maaseutukirkossa Keski-Etiopiassa. Vapaaehtoiset kiertävät kolehtihaaveineen. Moni antaa kolikon, monella ei ole rahaa. Kun haavi tulee lopussa minun kohdalleni, joudun taas harkitsemaan, mikä olisi niin pieni seteli, ettei minun kolehtini olisi enempää

kuin puolet koko kolehdista. Joskus suomalaisittain pieni setelini on ollut 80 prosenttia ja ylikin koko kolehtisummasta.

Jumalanpalveluksessa kerätyn kolehdin jälkeen on kiitosuhrien aika. Jotkut tulevat eteen ja jättävät alttaripöydälle kuka setelin, kuka valebanaaninlehteen käärityn voinyssäkän. Joku nainen tuo elävän kanan, toinen nyttillisen maissintähkiä. Näistä kiitosuhreista näyttää kertyvän enemmän kuin itse kolehdista. Usein tuoja kertoo myös syyn kiitoslahjaansa: lapsi syntyi ja on terve, äiti parani taudistaan, lehmä poiki ongelmitta...

Seurakunnan vuotuisessa kymmenysjuhlassa seurasin, kun väki tuli jonossa alttarin eteen kymmenyksineen. Kirjatuksi tuli rahaa, tavaraa ja lupauksia antaa esimerkiksi lammas. Monelle

Kymmenysten maksamista pidetään itsestäänselvyytenä, eikä niistä puhumista arkailla.

Kaikki eivät aina mahdu jumalanpalveluksen aikana sisälle kirkkoon.

etiopialaiselle kymmenykset eivät ole välttämättä juuri 10 prosenttia tuloista. Arvelen monen antavan vaikkapa lehmänpuolikkaan myötä paljon enemmän kuin kymmenyksen vuosituloistaan. Kymmenysten maksamista pidetään itsestäänselvyytenä, eikä niistä puhumista arkailla niin kuin Suomessa.

Lähetysalueena oma maa

Etiopian Mekane Yesus-kirkolla ei ole juurikaan rohkaisevia kokemuksia ulkolähetystyöstä. Lähetys on kuitenkin etiopialaisilla kristityille verissä. Työn kohdealue löytyy omasta maasta. Esimerkiksi nykyisen kotiseurakuntani kolehdit kohdistetaan silloin tällöin oman seurakunnan ”lähetyskohteeseen”. Seurakuntamme on vuosia huolehtinut erään muslimialueen kaupungin evankelioinnista.

Varsinkin pääkaupungissa useilla seurakunnilla on sisälähetymisen seurauksena syntyneitä ”satelliittiseurakuntia” kasvamassa ympäri maakuntaa, jotkut parinkin sadan kilometrin päässä. Niiden kaikki kulut katetaan paikallisesti. Useassa Mekane Yesuksen 20 hiippakunnasta sisälähetystyön menot maksetaan ulkomaisin varoin.

Etiopiassa uskotaan yksinkertaisesti, että Raamattu on totta.

Joissakin hiippakunnissa on tällä alueella edetty upeasti kohti itsekannattavuutta, eikä ulkomaisesta rahoitusta tarvita kuin määrävuosiksi.

Toisaalla ulkomainen rahoitus on johtanut murheellisesti siihen, ettei paikallisia tuloja juuri saada. Tässä on kipeä ristiriita: näemme, että rutiköyhän maan köyhä kirkko tarvitsee välttämättä ulkomaista talousapua, mutta kuinka kauan näin voi jatkua?

Historiallinen kummajainen

Etiopian Mekane Yesus-kirkko on kasvanut räjähdysmäisesti. Kirkon perustamisvaiheessa

Etiopiassa kirkot täyttyvät etenkin nuoresta väestä.

vuonna 1959 jäseniä oli 20 000. Vuoden 2005 lopussa heitä oli jo 4,3 miljoonaa. Mikä on kirkon kasvun salaisuus?

Ensisijaisesti on kysymys Jumalan ihmeestä, Pyhän Hengen työstä. Etiopia on kuin kirkko-historiallinen kummajainen sikäli, että siellä on eletty herätyksen aikoja useampi vuosikymmen. Etiopiassa Raamattu on arvossaan. Siellä uskotaan yksinkertaisesti, että Raamattu on totta, siihen voi luottaa ja se toimii tänään.

Kolmanneksi kasvua selittäväksi tekijäksi voi nostaa sen, että kirkko ei tue herätystä vain periaatteessa, vaan aktiivisesti innostaa jäseniään viemään sanaa eteenpäin, alkaen naapuripiiristä. Evankeliumin eteenpäin vieminen on luonnostaan kaikkien kristittyjen, ei vain työntekijöiden tehtävä. Kirkon etäpisteitä syntyy vaikkapa siten, että valtion maakuntiin tai syrjäseuduille lähettämät työntekijät kertovat lähipiirissään evankeliumin ja tarjoavat kotinsa kokoontumispaikaksi.

Huomion arvoista on, että kirkko palvelee ”koko ihmistä”. Se tekee laaja-alaista sosiaalista työtä ja yhteisöjen kehitykseen tähtäävää kehitys- ja kasvatustyötä. Mutta se ei tydy vain

*Seurakunnilla on
sisälähettyksen seurauksena
syntyneitä
"satelliittiseurakuntia".*

tähän, vaan muistaa aina tuoda tarjolle myös evankeliumin, ilosanoman Jeesuksesta.

MATTI PALMU
Pastori

Kirjoittaja on Ethiopian Evankelisen Mekane Yesus-kirkon (EECMY) perhetyön neuvonantaja. Hän on palvellut Etiopiassa Suomen Lähetyssseuran lähettämänä vuodesta 1974. Matti ja Anna-Kaarina Palmu ovat aloittaneet vuoden 2006 lopulla uuden työkauden, edelleen työparina perhetyössä.

Inkerin kirkossa kolehti kerätään suomalaisittain tutuin tavoin. Kuvassa etualalla myös Suomen Tasavallan presidentti Tarja Halonen.

Venäjällä uhrataan palvelemalla

Inkerin kirkon seurakunnissa on ymmärretty, että apu on usein paras uhrilahja.

Inkerin Evankelis-luterilaisella kirkolla on Venäjällä laaja lähetyskenttä. Seurakunnat sijaitsevat pitkin Venäjää, yhtä lailla Moskovan ja Pietarin kaltaisissa rikkaissa suurkaupungeissa kuin pienissä ja köyhissä kylissä kuten Ruskeala Karjalassa tai Ala-Bulanka Siperiassa. Seurakuntalaisten ikäjakauma vaihtelee nuorista vanhuksiin. Kirkomme jäsenten elämä, kulttuuri ja elinolosuhteet vaihtelevat suuresti.

Uskon, että Jumalan on asettanut jokaisen meistä omalle paikalleen. Hän on antanut jokaiselle oman lahjan Kristuksen ruumiin rakentamiseksi ja Jumalan mission toteuttamiseksi tässä maailmassa. Rakkaus ja usko ohjaavat ihmistä

palvelemaan Jumalaa ja tekemään hyvää apostoli Jaakobin sanan mukaan: "Minä kyllä näytän sinulle uskon teoillani" (Jaak. 2:18).

*"Voi uhrata rakastamatta,
muttei saa rakastaa
uhraamatta." (O. Smith)*

Palvelu on uhraamista

Tänä päivänä – kuten neuvosto aikaan – monet tulevat Kristuksen luo pelkäämättä rangaitusta. Seurakuntalaiset haluavat palvella omaa seurakuntaansa. Ongelma on kuitenkin siinä, etteivät he tiedä miten voisivat hyödyttää seurakuntaansa. Tästä syystä heitä tulee opastaa palvelussa. Sama koskee myös uhraamista, sillä myös vapaaehtoinen palvelu seurakunnassa on uhrilahja Herralle.

Inkerin Kirkon lähetyskomitea on ryhtynyt järjestämään seurakunnissa seminaareja aiheesta ”Uhraaminen – meidän osallistumisemme saarnaan Kristuksesta”. Seminaarien tavoitteena on kouluttaa ja rohkaista seurakuntalaisia ottamaan vastuuta seurakunnan toiminnasta ja kirkkokennusten ylläpitämisestä. Se ei ole aina helppoa, koska seurakuntalaisten tulot voivat olla pienet.

Koulutus ja rukoukset ovat kuitenkin jo kantaneet hedelmää. Alueilla, missä kirkon jäsenten toimeentulot ovat kohtuullisia, seurakuntalaiset ovat alkaneet ”antamaan sen mukaan kuin on mielessään päättänyt” (2. Kor. 9:7) seurakunnan toiminnalle. Siellä, missä palkat ovat pieniä, seurakuntalaiset ovat ryhtyneet uhraamaan omia voimiaan, aikaansa ja taitojaan seurakunnan hyväksi. Erityisesti tämä pitää paikkansa nuorison keskuudessa, millä on varmasti merkitystä Inkerin kirkon kehitykselle tulevaisuudessa.

Vapaaehtoinen apu kertoo kasvusta

Yleensä ottaen Inkerin kirkon seurakunnat ovat pieniä. Lähes kaikki seurakuntalaiset tuntevat toisensa ja tietävät toistensa tarpeet. Tiedän, että monet seurakuntalaiset harrastavat hyväntekeväisyyttä omassa elinpiirissään. He auttavat seurakunnan nimissä toisia seurakuntalaisia, naapureita, yksinhuoltajia ja vanhuksia. Tämän palvelun kautta he julistavat evankeliumia ja kutsuvat ihmisiä kirkkoon.

Eräissä seurakunnassa nuoret miehet yhdistivät voimansa auttaakseen nuoria perheitä, orpoja ja kotiseurakuntaansa. He päättivät yhdessä, etteivät auta vain taloudellisesti, vaan osallistuvat työhön myös itse omilla voimillaan, esimerkiksi auttamalla remontissa. Tällaiset seurakunnassaan vapaaehtoisesti vastuuta kantavat ryhmät ja yksittäiset ihmiset ovat merkinä seurakunnan hengellisestä kasvusta ja vakaudesta.

Kaikki eivät tietenkään voi olla tällaisten hyväntekeväisyysryhmien jäseniä. Silti olen varma,

”Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan pitkään sinä saat sen jälleen.” (Saarn. 11:1)

että jokainen voi löytää itselleen sopivan palvelustehtävän ja näin rakentaa Kristuksen ruumista.

Teoriassa ja käytännössä

Kun opetamme seminaareissa uhraamisesta, opetamme opetuslapseuden periaatteita. Ensimmäisen uhraamista opetetaan työntekijöille ja aktiivisille seurakuntalaisille, jotka puolestaan ovat esimerkkinä muille. Pyrkimyksemme on, että uhraaminen olisi luonnollinen osa jokaisen kristityn elämää. Kun meillä on tällainen tavoite tänään, kantaa se huomenna hedelmää niin kuin Raamatussa on luvattu: ”Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan pitkään sinä saat sen jälleen” (Saarn. 11:1).

Uhraamisesta opettaminen muiden työmuotojen ohessa on Inkerin kirkon Lähetyskomitean tärkeä tehtävä jatkossakin. Se on meidän panoksemme Inkerin Kirkon tulevaisuuden rakentamiseksi. Haluamme kasvattaa seurakuntalaisia uhraamiseen sekä teorian että käytännön kautta, sekä sanoin että teoin.

Rukouksemme on, että kristittyjen uusi sukupolvi, ne, jotka vielä tänään ovat lapsia, ottaisivat huomenna vastuun kirkosta ja sen lähetystehtävästä. Haluan esittää meille kaikille haasteen: Sen sijaan, että mietit, mitä kirkko on tehnyt sinulle, mieti sitä, mitä sinä olet tehnyt, tai voit tehdä kirkolle!

ALEKSEI UIMANEN
Pastori, Inkerin kirkon lähetysjohtaja

Vuoropuhelu luo avoimuutta

■ VUODENVAIHTEESSA tuli kuluneeksi 10 vuotta siitä, kun luterilaiset kristityt ja muutamat muslimiyhteisöt alkoivat järjestää säännöllisiä vuoropuheluja Suomessa. Jo vuonna 1988 Kirkon lähetystyön keskuksen johtokunta perusti islam-jaoston, jonka nykyinen nimi on *Kirkon ulkoasiain neuvoston kirkko ja islam-työryhmä*.

Työryhmä on kuluneina vuosina tehnyt merkittävää työtä muun muassa islamin globaalin ja kotimaisen seurannan, koulutuksen ja julkaisu-toiminnan alueilla. Se on tarjonnut tiedotusvälineille ja muille tahoille asiantuntijuutta ja verkostoitunutta laajasti. Kun Turussa ja Helsingissä 1990-luvun puolivälissä oli käynnistetty toimintaa muslimien kohtaamiseksi, Kirkon islam-työryhmä aloitti vuonna 1996 valmistelut ja kohta myös vuoropuhelut Etelä-Suomen muslimiyhteisöjen edustajien kanssa.

Näissä kaksi kertaa vuodessa järjestetyissä tapaamisissa on tähän mennessä käsitelty runsaasti erilaisia teemoja, kuten ”Kirkko ja umma”, ”Voimmeko jakaa yhdessä kokemuksemme Jumalasta?” ja ”Ihminen Jumalan edessä”. Keskusteluissa on ollut esillä myös Koraani ja Raamattu, uskonnollisten juhlien, paaston ja rukouksen merkitys sekä pyhiinvaellus. Myös uskonnon ja rahan suhteesta, uskonnollisesta kasvatuksesta, perheestä ja uskonnonvapaudesta on keskusteltu. Aiheina on ollut myös kuolemaan valmistautuminen ja kuoleman jälkeinen elämä. Teemoista voi mainita myös suvaitsevaisuuden ja vuorovaikutuksen sekä muslimien ympärileikkauksen ja kristittyjen kasteen. Keskusteluun on nostettu lähetystehtävä ja da’wa Suomessa sekä rakkauten käsite kristinuskossa ja islamissa. Käsitellyt teemat ovat olleet kummallekin osapuolelle tärkeitä ja ajankohtaisia. Niitä on käsitelty sekä etiikan että opin näkökulmasta. Esille on noussut sekä yhdistäviä että erottavia tekijöitä.

Vuoropuhelujen kokoontumispaikka on vaihdellut vuorotellen ollen joko kirkon tai moskeijan tiloissa. Tilaisuuksissa on tutustuttu isäntänä toimineen tahon vaiheisiin. Ikivanhan rauhanomaisen yhteyden ja vieraanvaraisuuden merkinä on aluksi aterioitu yhdessä. Sen jälkeen kristittyjen ja muslimien puolelta on pidetty alustukset sovitusta temasta. Näitä on seurannut avoin ja ongelmia kaihdamaton yleiskeskustelu. Lopuksi on yhdessä sovittu seuraavan vuoropuhelun teema, ajankohta ja paikka.

Kokonaisuus on aina kestoiltaan kolme tuntia.

Tällainen vuoropuhelumalli on osoittautunut toimivaksi. Vuoropuhelujen kautta kirkon ja muslimiyhteisöjen välille on kehittynyt luottamuksellinen ja avoin suhde. Niillä on ollut merkitystä myös laajemmin yhteiskuntamme kannalta. Tästä kertoo esimerkiksi se, että ulkoministeri Erkki Tuomioja mainitsi vuoropuhelut teokseen *Tuhat ja yksi askelta: Arabimaat muuttuvassa maailmassa* kirjoittamassaan esipuheessa. On ilahduttavaa, että asiallinen vuoropuhelu muslimien ja kristittyjen välillä on käynnissä eri puolilla Suomea monissa muissakin yhteyksissä. Uudet hankkeet löytävät paikallisia uomia. Samalla myös monen oma kristillinen identiteetti voi selkiytyä ja vahvistua näissä vuoropuheluissa.

Työryhmä on vuosien varrella tuottanut seurakuntien käyttöön monenlaista aineistoa. Kirkko ja islam -traktaattisarjassa *Hyvä tietää islamista* on ilmestynyt tähän mennessä 11 numeroa. Lähetysteologisen Aikakauskirjan teemanumero *Islam ja kristinusk* (2001) sisältää tietoa kirkon ja islamin kohtaamisesta. Lisäksi vuodesta 1991 alkaen on ilmestynyt *Jumalan rauhaa* -traktaattia jo 18 eri kielellä. Traktaatti antaa tiiviissä muodossa informaatiota luterilaisen kirkon uskosta maahanmuuttajille.

TIMO VASKO
lähetysteologi, dosentti

Hyvä tietää islamista -sarjaa voi lukea ja tulostaa osoitteessa <http://www.evl.fi/kkh/kuo/klk/islam/hyvatietaaislamista.htm> Lähetysteologista Aikakauskirjaa voi tilata osoitteesta julkaisumyynti@evl.fi tai numerosta (09) 180 2315.

Jumalan rauhaa -traktaattia voi tilata Kirkon lähetystyön keskukselta, puh (09) 180 2364.

Pienikin ropo on lähetykselle tärkeä

Lähetyjärjestöjen talous on kuin palapeli

Lähetystyö olisi mahdotonta ilman avointa ja järjestelmällistä taloudenhoitoa. Kysimme kirkon lähetyjärjestöiltä ja Kirkon Ulkomaanavulta, millaisista osasista järjestön talous koostuu ja millaisia ideoita varainhankinnassa käytetään järjestön toiminnan mahdollistamiseksi.

Iso osa lähetyjärjestöjen taloudesta lepää seurakunnilta saatavien talousarviomäärärahojen, kolehtien ja vapaaehtoisen tuen varassa. Se antaa toiminnalle vakaan taloudellisen perustan. Ulkoministeriöltä järjestöt saavat tukea erityisesti kehitysyhteistyöhankkeisiin.

Erityisellä lämmöllä järjestöistä kerrotaan yksityisistä lahjoittajista. Yksityislahjoitusten tukijalan muodostavat säännölliset, sitoutuneet lahjoittajat. Monelle lähetytyön tukeminen on

vakaumuksellinen asia. Nimikkolähetit ja –ohjelmat ovat luonteva silta järjestön ja työn tukijoiden välillä. Järjestöt saavat myös testamenttilahjoituksia eri tahoilta.

Jokaisella lähetyjärjestöistämme on myös oma ilmeensä. Seuraavassa järjestöjen edustajat kertovat itse, mikä on heidän oma juttunsa, jolla evankeliumin julistaminen ja ihmisten kohtaaminen mahdollistetaan.

Kansanlähetyksessä lähetyksen on yhteinen tehtävä

Kun Kansanlähetyksen syntyi 40 vuotta sitten, sen toiminta-ajatus kiteytettiin mottoon *Evankelioikaa kansa evankelioimaan kansoja*. Lause sisältää järjestön toiminnan tavoitteen: työn kotimaassa kansamme evankelioimiseksi tuli johtaa ulos omista ympyröistä, maailmanlähetykseen.

Piiriorganisaatio vastaa kannatuksesta

Kansanlähetyksen lähettämisyjärjestelmä perustuu pääosin Kansanlähetyspiireissä toimivien lähetyksen ja nimikkoseurakuntien yhteistyöhön. Lähetytyöntekijöiden ja eri työmuotojen kannatusrenkaat tukevat työtä kannatuslahjoituksin.

Käytännössä lähettien kannatuksesta vas-

taa järjestön piiriorganisaatio, joka koostuu 18 piirijärjestöstä. Lähetin on tavallisesti yhden tai kahden piirin kannatusvastuulla. Lähetin on mukana piirien ja seurakuntien lähetyksen tapahtumissa ennen työalalle lähtöään ja kotimaanjaksojen aikana.

Jaettu vastuu ei tunnu raskaalta

Piirijärjestöt solmivat alueensa seurakuntien kanssa nimikkosopimuksia. Lähetin tueksi koostaan lähetyksen rengas, jossa on noin 100 – 200 lähettäjä. Lähetyksen renkaiden jäsenet rukoilevat lähettien puolesta, pitävät heihin yhteyttä ja tukevat heitä taloudellisesti. Taloudellisen tuen jakautuminen monen vastuulle tekee lähettämisen mahdolliseksi.

– Kun lähetystyö on esillä pienryhmien kokoontumisissa, on se omalta osaltaan lähentämässä kotimaassa tehtävää työtä ja lähetystyötä toisiinsa, toteaa va. kotimaisentyön johtaja Arto Hukari.

Kansanlähetyksen antaa lähetyksen kasvatusta myös juniori-ikäisille. Juniorityön omana lähetyksen kohteena on tänä vuonna Delban pakolaislasten koulu Etiopiassa.

ANNE LEPIKKO
Tiedotussihteeri, SEKL

www.villagelife.fi

Tule kylään – auta oppimaan!

Kesäkuussa tulee kuluneeksi 150 vuotta ensimmäisestä virallisesta lähetyskolehdista. Kolehdistä kertyneillä varoilla perustettiin Suomen Lähetysseura vuonna 1859. Investointi on tuottanut runsaasti. Ihmiset eri puolilla maailmaa ovat saaneet kolehdin ansiosta koulutuksen, terveydenhuoltopalveluja tai elinkeinon.

Suomen Lähetysseuran varainhankinnassa sovellamme moderneja keinoja. Virtuaalisia lahjoituksia on voinut tehdä Suomen Lähetysseuran kautta jo kahden vuoden ajan osoitteessa www.VillageLife.fi. Palvelu palkittiin vuonna 2005 parhaana kuluttajille suunnattuna internet-palveluna. VillageLifen kautta pääsee lahjoittamaan esimerkiksi koulutarvikkeita, lukutaitoluokan, rokotusmajan, lääkintätarvikkeita tai vaikkapa puun taimen! Tule kylään – auta oppimaan!

Suomen Lähetysseuran työlle voi lahjoittaa myös tekstiviestein, puhelinlahjoituksena, kännykkäkolehtina tai nettipankin kautta. Kauneimpien Joululaulujen aikana voit tilata työme tukemiseksi Kauneimpia Soittoääniä. Näin jatkamme rakkauden, uskon ja toivon viestimistä yhä edelleen - ihmiseltä ihmiselle.

JANNE ROPPONEN
KTT, Yhteyspäällikkö, SLS

Evangelisen kansan karttuaisa käsi

Usein saa ihmetellä lähetysystävien pyyteetöntä työtä vuosikymmenestä toiseen. Mikä laittaa ihmisen noin liikkeelle? Syy on edelleen samassa vanhassa, mutta alati uudistavassa evankeliumissa.

Kun kysytään keskeisintä varainkeruun tapaa evangelisen kansan kesellä, yhdistyksemme lähetystyössä, niin vastaus on juuri uskollisissa ystävissä. Yhdistyksen työ kotimaassa on lähetysten perusta.

”Jaappaninlähetyksen” alkuaajoista yli sadan vuoden takaa on löydetty monenmoisia tempauksia ja tapoja taloudelliseen tukeen. Yhdistyk-

semme spesiaalijutuksi sanoisin kokoontumista Raamatun ja laulukirjamme Siionin Kanteleen äärelle. Kokoontumisissa on kuunneltu lähetien terveiset, rukoilu ja uhrattu sekä suunniteltu myyjäisiä, arpajaisia, keräyksiä, tempauksia, evankeliumijuhlia, raamattu- ja lähetyspäiviä.

Uskolliset, vuosikymmeniä raataneet ystävät ovat liikkeellä juuri siksi, että Jumalan evankeliumi on ensin koskettanut. Kristuksen varassa olemme nyt ja vastaisuudessakin liikkeellä.

LASSE NIKKARIKOSKI
Toiminnanjohtaja, SLEY ry

Raamattutyössä on helppoa olla mukana

Pipliaseurat perustettiin aikoinaan helpottamaan Raamatun hankkimista niille, joilla sitä ei vielä ole. Tavoitteena on edelleen mahdollisimman laaja, tehokas ja mielekäs Raamatun levittäminen ja ihmisten auttaminen vuorovaikutukseen Jumalan sanan kanssa.

Suomen Pipliaseura on osa yli 200 maassa toimivaa pipliaseuraverkostoa, Yhtyneitä Raamatuseuroja. Lahjoitukset välittyvät paikallisten pipliaseurojen erilaisiin raamatuhankkeisiin. Pitkäjänteisiä yhteistyöhankkeita ovat erityisesti Raamattu Suomen Suvulle – käännöshanke Venäjällä, raamattutyö Lähi-idässä, Kiinassa ja Intiassa sekä raamatunkäännös- ja lukutaitotyö Etelä-Amerikan ja Meksikon alkuperäiskielten parissa. Hankkeista tiedotetaan työn tukijoille kirjeitse, sähköpostitse ja netin välityksellä. Lahjoituksia on mahdollista antaa myös matkapuhelimen kautta.

Suomen Pipliaseuralla on 16 alueseuraa, joihin voi liittyä henkilöjäseneksi. Alueseurat osallistuvat kukin omalla tavallaan myös varainhankintaan ja raamattutyön esillä pitämiseen. Raamatun käännös- ja levitystyössä on helppo olla mukana. Tuki välitetään rahallisena tukena paikan päälle. Suomen Pipliaseuran keskeisimmät palautekanavat seurakunnille ja lahjoittajille ovat Piplia-lehti ja nettisivut www.bible.fi.

Tänä vuonna vietämme Agricolan juhlatuotteen teemalla Oman aikamme Agricolat. Anna Sanan kiertää!

KERSTIN HAGBERG
Yhteyspäällikkö, Suomen Pipliaseura

Kuva: Raimo Tuppurainen

Kansanlähetyksen juniorityön Jelpataan Delbaa-keräyksen tuotolla hankitaan pulpetteja etiopialaisten nälkäpokolaislasten koululle.

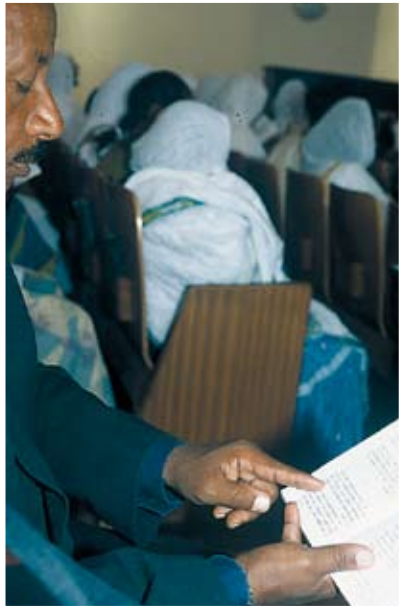

Kuva: Piipilaseura

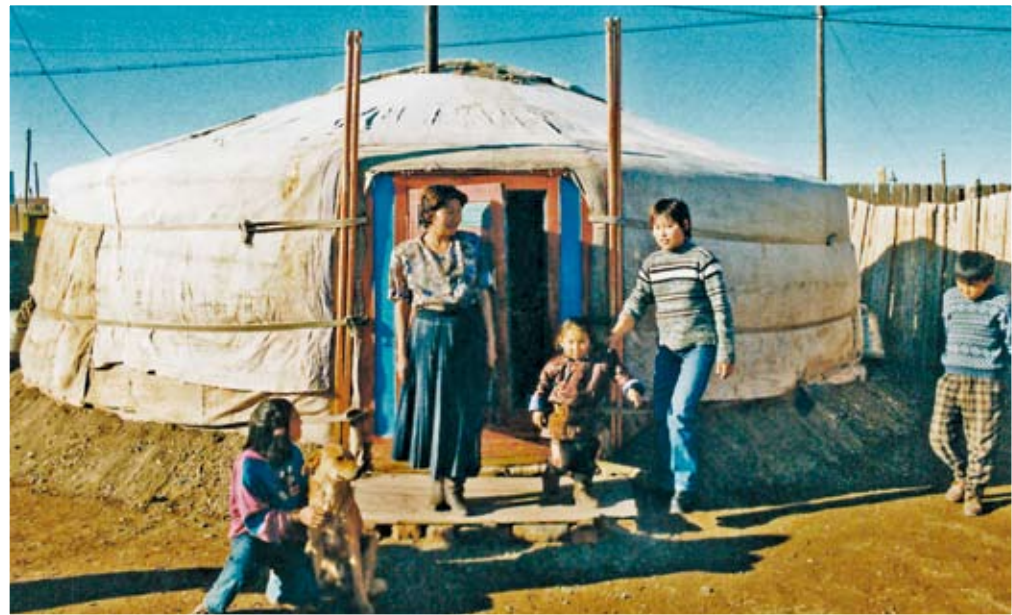
Bolivian chipayat saivat Uuden testamentin omalla kielellään viime vuonna.

Kuva: Juha Auvinen / SANSAn kuva-arkisto

Etiopialainen mies osallistuu jumalanpalveluksen lauluun äidinkielellään painetun virsikirjan kanssa.

Kuva: Kylväjän kuva-arkisto

Kylväjällä on työtä Mongoliassa. Kuvassa mongolialainen jurtti.

Ekonomi of mission I SLEF

Samhället och tidsanda idag är ganska projekt-betonad. Det har också visat sig vara väldigt viktigt att man idag har konkreta ändamål för olika insamlingar, dvs speciella projekt. När vi genom SLEF:s publikationer (Sändebudet och Salamu) genomför ett antal kampanjer för olika delar av missionbudgeten under året, ser vi tydligt att detta ger resultat. Att allmänt uppmäna understödjare att "komma ihåg missionen" och inte meddela något speciellt ändamål inom missionens arbete, verkar inte vara speciellt inspirerande bland understödjarna idag.

Ett bra exempel på behovet av ett konkret insamlingsändamål är, när vi år 2005 samlade in medel för en bil på missionsfältet. Först kom den oväntade reaktionen att "köper missionen bilar?" Nog har missionsfolket känt till att missionärerna "kör på dåliga vägar" och dylikt, med väldigt få har tänkt på varifrån pengarna kommer och varifrån dessa fortskaffningsmedel egentligen kommer! När den här kampanjen körde igång på en av våra sommarfester, tog det inte lång tid innan största delen av kostnaderna för en större bil var täckt.

Ett annat or hade en person ordnat en kampanj under en första maj tillställning på ett torg för att stöda ett brunnprojekt i Kenya och människor som inte ens kände till vad mission är, blev inspirerade och bidrog generöst för detta projekt, och denna kampanj blev till och med ett missionsarbete i sig!

SOLVEIG NYLUND
Ekonomichef, SLEF

Lähetysrengas kylväjän tukena

Lähetystyöntekijöiden työn tueksi muodostetut renkaat ovat Lähetisyhdistys Kylväjän varanhankinnan spesiaalijuttu. Rengas on niiden ihmisten joukko, jotka vastaanottavat lähetystyöntekijöiltä postia kirjeitse tai sähköpostilla. Heitä on 8 800 eri puolella Suomea ja aina ulkomaita myöten. Lähetysrengas ei ole yhtenäinen joukko, sillä sen

jäsenistä vain ani harva tuntee toisensa. Jäsenet ovat eri paikkakunnilla ja eri seurakunnissa.

Renkaan jäsenet vastaanottavat yhteistä postia esimerkiksi Neiti Missoselta Etistanista. Etistanista tiedämme, että siellä lähetystyöntekijän kuluja ovat yhden vuoden aikana likimain seuraavat: 15 000 e työkulut kentällä, 12 000 e palkka, 6.000 e eläkemaksut, 5 000 e asuminen, 1 000 e matkavakuutus, 1 000 e matka Suomesta kentälle. Yhteensä tämä tekee noin 40 000 euroa. Lähetysrengas kerää summasta noin 17 000 euroa. Seurakunnat osallistuvat myös tämän summan kokoamiseen lahjoituksilla, myyjäisillä ja kolehdeilla. Loppu on seurakuntien myöntämien talousarviomäärärahojen varassa.

Lähettipostin vastaanottajista arviolta puolet osallistuu taloudellisen uhrin antamiseen. Näin laskettuna se tekisi noin 180 euroa vuodessa lahjoittajaa kohden. Se on vain 15 euroa kuukaudesta. Näin pienellä panoksella Kylväjän lähetysystävä voi olla mukana sanoman viemisessä niille, jotka eivät ole sitä vielä kuulleet.

JUHA LEMETTINEN
Taluspäällikkö, ELK

RADIOLÄHETYSJÄRJESTÖ
SANANSAATTAJAT

Radio on kustannus- tehokas väline

Ensi vuonna 35 vuotta täyttävä Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat (SANSa) on keskittynyt käyttämään mediaa evankeliumin välittämisessä. Työ tapahtuu kansallisen yhteistyökumppaneiden kanssa, koska radio- tai TV-juontajan tulee puhua omaa äidinkieltään. Käytännössä yhteistyö on rukous-, koulutus- ja taloudellista tukea.

Taloudellisesti radiotyö on edullista. Jo yhdellä radio-ohjelmalla tavoitetaan kymmeniä- tai satojatuhansia kuuntelijoita. Tästä syystä mediatyön kontaktihinta yhtä kuuntelijaa kohtaan on varsin mielekäs. Mediatyö tarvitsee aina rinnalleen jalkautetun lähetystyön tai kansallisen yhteistyökirkon. Hyvä esimerkki yhteistyön mielekkyydestä on suomalaisten luterilaisten järjestöjen yhteistyö Etu-Aasiassa. Tavoite ei ole ainoastaan käyttää varoja viisaammin, vaan myös kohdistetummin.

SANSa:n ystäville tarjotaan mahdollisuutta tukea radiotyötä ostamalla oma nimikko-ohjelma. Yksilöidyllä radio-ohjelmalla raamattupiiri tai yksityinen henkilö voi vuoden kuluessa tu-

Kroatiassa seurakuntalaisia koulutetaan radiotyöhön myös suomalaisvoimin.

kea merkittävän määrän ohjelmien radioimisia. Nimikko-ohjelman tukipäätöksen vastineeksi SANSA lähettää kiitokseksi todistuksen, josta lahjoittaja tai lähetyspiiri näkee, milloin oma nimikko-ohjelma radioidaan ja ohjelman valmistamisen, radioimisen tai kuuntelijoiden puolesta voi rukoilla.

Lähetystyö maksaa nykypäivänä enemmän, mutta on myös tavoitteellisempaa. Nykyhaasteiden vuoksi SANSA kehittää tulevaisuudessa Suomessa suoramarkkinointia sekä kehittää omia kotisivuja palveluksi, minkä kautta uutisoida lähetyksen tapahtumista maailmalla. Samoin kotisivujen kautta tapahtuva lahjoittaminen tulee osaksi SANSAn varainhankintaa.

SIRPA LAURELL
Talousjohtaja, SANSA

Yksityislahjoitusten kasvu ilahduttaa KUAssa

Kirkon Ulkomaanavun talous on kasvanut taasisesti viime vuosina. Suurinta kasvu on ollut

yksityislahjoitusten osalta. Vaikka Toisenlaisen lahjan kaltaiset kampanjat saavat eniten julkisuutta, KUAn työlle tärkeimpiä ovat säännölliset, sitoutuneet tukijat. Yhteisvastuukeräys on merkittävin vapaaehtoistyön muoto, jolla seurakuntaiset osallistuvat KUAn työhön. Viime vuonna Yhteisvastuukeräyksen tuotto Kirkon Ulkomaanavulle oli noin 2,5 miljoonaa euroa. Ilahduttavaa on ollut yksityislahjoitusten voimakas kasvu viime vuosina. Viime vuonna yksityislahjoitusten määrä oli noin 4,1 miljoonaa euroa.

Tutkimuksissa on todettu, että tyypillisen Kirkon Ulkomaanavun tukijan toimintaa ohjaavat ensisijaisesti periaatteet ja etiikka. He ovat kiinnostuneita muista kulttuureista ja kansainvälisistä asioista ja suosivat eettistä ja ekologisuutta myös kulutuksessa.

Toisenlainen lahja-kampanja sai paljon näkyvyyttä ja oli hyvin suosittu joulun alla. Se oli myös varainhankinnallisesti merkittävä lähes miljoonan euron tuotolla. Toisenlaisen lahjan avulla on saatu uusia lahjoittajia ja sellaisia, jotka eivät muuten välttämättä ryhtyisi lahjoittajiksi. Varainhankinnan painopiste on kuitenkin säännöllisten ja pitkäaikaisten lahjoittajien hankkimisessa. Se varmistaa varainhankinnan pitkällä tähtäimellä.

MAIJA SANKARI
Tiedottaja, KUA

Ei vain meille, vaan kaikille

■ KASTE- JA LÄHETYSKÄSKYYN (Matt 28:18–20) hui-pentuva Matteuksen evankeliumi tasapainoilee kansallisen ("meille") ja universaalin ("kaikille") näkökulman välillä. Juutalauskristitylle kirjoittajalle on tärkeää, että Jeesus on odotettu Messias ("meille"), mutta myös jotakin enemmän: hän ei sovi valmiisiin kehyksiin eikä suostu rajoittumaan minkään ryhmän yksityisomaisuudeksi. Päinvastoin, hän rikkoo rajoja yhä uudelleen ("kaikille").

Jo evankeliumin alku nostaa kaksoisnäköalan esiin. Jeesuksen sukuluettelo (Matt 1:1–17) korostaa, että Abrahamin perillisenä ja kuningas Daavidin jälkeläisenä Jeesus on mitä kelvollisin Messiaaksi ("meille"). Toisaalta sukuluettelossa mainitaan Marian lisäksi neljä naista (Tamar, Rahab, Ruut ja Urian vaimo) – kaikki pakanoita, valitun kansan ulkopuolisia. Näin Matteus vihjaa hienovaraisesti, ettei mikään kansa voi omia Messiaasta vain itselleen: jo Messiaan sukupuu on kansainvälinen ("kaikille").

Vielä selvemmin ja ironisemmin jännitteitä luo kertomus idän tietäjistä (Matt 2). Herodes, juutalaisten kuningas, jonka tulisi olla sisäpuolinen ("meille"), ei ymmärrä, mistä perimmältään on kysymys. Sen sijaan kaukaa vierailta mailta tulleet tietäjät osaavat tulkita taivaan merkkejä: he saapuvat kumartamaan kuninkaiden kuningasta ("kaikille"). Messiaan syntymä merkitsee aimo harppausta kohti globalisaatiota.

Jännite jatkuu pitkin matkaa: Jeesuksen ope-tukset liittyvät perinteeseen, Mooseksen lakiin (Matt. 5:17–20), mutta samalla hän tulkitsee perinnettä radikaalisti uudella tavalla (5:21–48). Hän käskee parantunutta toimimaan Mooseksen lain mukaisesti (8:4), mutta heti seuraavaksi hän

asettaa esikuvaksi ei-israelilaisen sadanpäällikön vahvan uskon (8:10).

Evankeliumin keskivaiheilla Jeesus kohtaa "muukalaisen", kanaanilaisen naisen (Matt 15:21–28). Tämä kohtaaminen on hämmästyttävä: nainen pyytää apua, vieläpä puhutellen Jeesusta aivan "oikeilla" arvonimillä (Herra, Daavidin Poika), mutta Jeesus vaikuttaa aluksi varsin kylmäkiskoiselta. Hän torjuu ensimmäisen avunpyynnön, ikään kuin hänet olisi lähetetty vain yhdelle kansalle, "meille". Mutta nainen ei anna periksi, hän ei suostu suljetuksi ulos. Lopulta pakananainen kääntää Jeesuksen päin, avaten rabbin silmät mission koko suuruudelle. Pieni ihminen muistuttaa Jumalan lähettiä siitä, ettei rakkaus tunne rajoja vaan kuuluu "kaikille". Lähetysten näkökulmasta kertomus johtaa kysymään, missä määrin nykyajan lähetystyön eri tehtävissä toimivat voivat ottaa esikuvakseen tuon sisukkaan naisen, jonka toivo ei hellittä. Hän takertuu varmaan vakaumukseen siitä, että Jumalan rakkaus kuuluu yhtä lailla "meille" ja "kaikille".

MIKA ASPINEN

Raamattuteologian kouluttaja, Kirkon koulutuskeskus

"Messiaan syntymä merkitsee aimo harppausta kohti globalisaatiota."

Omita juurilta tulevaisuuteen

Venezuelalla on valtavia haasteita yhteiskunnallisten ongelmien ratkomisessa. Sosiaalisten ongelmien keskellä ihmisille tulevaisuudentoivoa luo kirkkojen tekemä työ.

Venezuelan presidentinvaaleissa Hugo Chávez Frias sai joulukuussa valtakirjan jatkaa bolivariaanisen vallankumouksen tiellä. Maan valtaväestö, köyhät, ovat tukeneet jo kahdeksan vuotta maata hallinnutta presidenttiä. Kansansuosion salaisuutena on se, kuinka hän osaa ottaa yleisönsä. Pelkkä sananruoka ei silti riitä. Bolivariaanisen vallankumouksen välineinä ovat olleet koulutus-, terveydenhuolto-, elintarvike- ja asunto-ohjelmat, eli erilaiset ”missiot”, joihin kuuluu myös maatalouskollektiivien perustaminen ja tukeminen.

Tärkein saavutus Venezuelan 2000-luvun sosialismissa on ollut se, että kansa on kokenut voivansa vaikuttaa oman elämänsä kohtaloon. Osallistuminen ja vaikuttaminen ovat tulleet avainsanoiksi. Kansalaisuus ei ole jättäytymistä kohteeksi, objektiksi, vaan uskaltautumista toimijaksi, subjektiksi. Käytännössä monien kansalaisryhmien taistelu oman äänensä saamiseksi kuuluvuuteen on kuitenkin ollut vaikeaa. Luonnonvaroiltaan ja mahdollisuuksiltaan rikkaan maan hallinto ei ole kyennyt olemaan uskottava siinä, että sen rikkautta jaettaisiin tasapuolisesti. Monet vuoden 1999 maanvyöryissä kotinsa menettäneet odottavat yhä vastausta hätäänsä.

Huoli köyhistä on yhteinen

Venezuelalla on tilastojen mukaan Amerikan mantereen suurimmat haasteet öljytulojen jatkamisessa, inflaation hillinnässä ja rikollisuuden torjunnassa. Sosiaalisten ongelmien keskellä toivoa tulevaisuuteen tuo kirkkojen työ. Katolilaisen kirkon rinnalla vaikuttaa voimakkaasti kasvava protestanttisten seurakuntien liike. Tämä vähemmän hierarkiset vapaakirkot istuvat hyvin bolivariaanisiin ”vallankumouksellisiin” yhteyksiin. Huoli köyhistä on yhteinen, vaikka

lähestymistavat ovat erilaisia.

Katolinen kirkko on ilmaissut huolensa siitä, että bolivariaaninen hallitus ei ole halunnut ulottaa ideologista opetustaan ainoastaan valtion peruskouluihin, vaan myös yksityiskouluihin, joista suurin osa on kirkon ylläpitämiä. Caracasin arkkipiispa kardinaali Jorge Urosa Savino on korostanut, kuinka pääasia katolilaiselle kirkolle on evankeliumin julistaminen. Arkkipiispan mukaan myös kouluissa pitää olla avoimet ovet evankeliumille.

Yhteyttä kulttuurisessa mosaiikissa

Venezuelan evankelisluterilainen kirkko (IELV) on pieni mutta värikäs osa maan kansallista ja kulttuurista mosaiikkia. Kirkolliskokouksessa IELV:n pöydän ympärillä istui edustajia, joiden juuret ovat Dominikaanisessa tasavallassa, Saksassa, Suomessa, Unkarissa, Brasiliassa, Argentiinassa, Puolassa, Uruguayssa ja tietenkin Venezuelassa. Kuuden vuoden työ kirkkolain uudistamiseksi oli saatu päätöksen. Muutokset eivät olleet suuria, mutta itse prosessi oli arvokasta oman kirkon identiteetin pohdintaa.

Venezuelan evankelisluterilainen kirkko on perustajajäsenenä mukana latinalaisen Amerikan kirkkojen neuvostossa (CLAI). CLAI perustettiin Perun pääkaupungissa Limassa vuonna 1982 eri kristillisten kirkkojen todistukseksi ”olla yhtä, että maailma uskoisi” (Joh. 17:21). Siitä lähtien noin 150 eri tunnustuskuntaa edustavaa kirkkoa Latinalaisen Amerikan eri maista on pyrkinyt kasvamaan keskinäisen yhteyden ymmärtämisessä sekä olemaan vakuuttavia kristillisen todistuksen antamisessa. Latinalaisen Amerikan todellisuuteen ankkuroituva oman identiteetin ymmärtäminen on ollut avain sen omistautuessa jäsenkirkkojensa innostamiseen ja tukemiseen evankeliumin julistamisessa.

Juurien on oltava syvällä

Caracasissa pidetyssä CLAI:n aluekokouksessa pohdittiin sitä, mitkä juuret meillä kirkkoina on ja miten ymmärrämme hengellisyymme tänä päivänä. Millainen elämä näkyy kirkon kasvoissa

Ilman aitoa välittämistä kirkko ei tavoita yhteyttä eikä pääse toivoa etsivien rinnalle.

Kirkkojen työ tuo toivoa sosiaalisten ongelmien keskellä eläville. Kuvassa venezuelalainen perhe kotinsa edustalla.

tämän päivän poliittisen ja sosiaalisten haasteiden keskellä?

CLAI:n pääsihteeri Israel Batista tuulettaa toteamalla, että protestanttisten kirkkojen kasvu on edennyt koko mantereen leveydellä kilometrien luokkaa, mutta syvyysuunnassa vain senttimetrejä. Batistan kritiikki koskee sitä, että ilman panostusta syvälliseen raamattuopetukseen ja teologiseen pohdintaan ei tapahdu sitoutumista pitkäjänteiseen seurakuntatyöhön. Juurien on oltava syvällä, että kasvoista näkyisi elämä ja välittäminen. Ilman aitoa välittämistä kirkko ei tavoita yhteyttä eikä pääse toivoa etsivien rinnalle.

CLAI:n viides yleiskokous pidettiin helmikuussa Buenos Airesissa. Tätä kirjoittaessa kokous on vielä tulevaisuutta. Kokouksen yksi teema on ekumenia. Katolisessa kontekstissa protestanttisten kirkkojen rooli ei ole olla vastaajia eikä myöskään oman tiensä kulkijoita, vaan vuoropuheluun kutsujia.

Arvioidessaan CLAI:n saavutuksia, pääsihteeri Batista sanoo, että olemme oppineet ainakin jättäytymään Pyhän Hengen yllättämiksi. Jos ekumeeninen liike on ollut pysähdyksissä, sen kurssi voidaan suunnata uudelleen hedelmälliselle tielle.

—Aurinkoa ei voi yrittää peittää sormella. Meidän on tyhjennettävä omasta itsestämme täytyksemme sillä, mitä Herramme haluaa antaa meille. Vasta sitten voimme löytää uusia teitä ja erottaa uusia merkkejä, Batista rohkaisee.

Köyhyys ja vaatimattomat olot ovat arkea monelle lapselle Venezuelassa.

Vallankumouksellisuutta on myös se, että ekumeeniset yhteydet ovat laajentuneet kirkkojen epävirallisella tasolla. Perinteinen vastakainasettelu katolisuuden ja protestanttisten kirkkojen välillä on saanut väistyä sen tieltä, että näemme tehtävämme tehdä työtä yhdessä tämän päivän suurten kysymysten edessä.

Yhteisellä tiellä on voitu iloita siitä, että köyhissä mutta kasvavissa seurakunnissa tietoisuus yhteisön omasta ainutlaatuisuudesta ja sen omasta missionaarisesta tehtävästä on lisääntynyt.

JARI HONKAKARI

Pastori

Kirjoittaja on Suomen lähetysseuran Venezuelan työalueen yhdyssihteeri

Kiinassa jo 130 miljoonaa kristittyä

Kristinusko leviää kaupunkeihin

Kiinassa kristinuskoon suhtaudutaan ristiriitaisesti.

Kaksi vuotta sitten osallistuin Pekingissä Armon valon seurakunnan jumalanpalvelukseen, jossa oli yli 2500 sanankuulijaa. Sananselitys oli raamatullista ja rohkaisevaa, kuoro lauloi innostuneesti ja keski-ikästään nuorehko seurakunta osallistui kirkonmenoihin aktiivisesti. Seurakunnan veisu oli voimakasta.

Armon valon seurakunta on yksi niin kutsutun Kolmen itsen isänmaallisen liikkeen seurakunnista. Se on myös jonkinlainen näyteikkuna, jota mielellään näytetään ulkomaisille vieraille valtion päämiehiä myöten. Kokemukseni tuossa kirkossa todisti sen, mistä joulukuun 2006 *Far Eastern Economic Review* -lehti otsikoi: ”Kristinusko tulee Kiinan kaupunkeihin”. Hallituksen vuonna 2004 tekemän selvityksen mukaan yksin Pekingissä on yli tuhat jumalanpalveluspaikkaa, joihin kokoontuu 30 000 Kolmen itsen liikkeen jäsentä ja yli 100 000 rekisteröimätöntä protestanttista kristittyä.

Uusi uskontolaki toi hyvää ja huonoa

Kiinan-vierailuni aikoihin huhtikuussa 2005 *The Economist* -lehti kirjoitti, että kristinuskon leviäminen koulutetun keskiluokan ja eliitin keskuudessa Kiinan kaupungeissa huolestuttaa viranomaisia. Erityistä huolta aiheuttivat seurakunnat, jotka viranomaisten kontrollin pelossa kieltäytyivät rekisteröitymästä.

Rekisteröitymisvaatimuksen nosti esiin kuka kaudelta aikaisemmin voimaan tullut uusi uskontolaki. Seurakuntien nuorempi johto suhtautui lakiin optimistisesti, mutta vanhempi, kulttuurivallankumouksen 1966–76 kokenut sukupolvi epäili hallituksen motiiveja.

Uskontolain voimaantuloa seuranneet satojen rekisteröimättömiin seurakuntiin kuului kristittyjen pidätykset, jopa pahoinpitelyt, romuttivat toiveet paremmasta. Pieni lohtu on

se, että ensimmäisen kerran kansantasavallan historiassa uusi laki määrää, että viranomaisia voidaan rangaista, jos he häiritsevät uskonnon harjoittamista. Uusi laki ei myöskään enää kiellä lasten uskontokasvatusta, vaikka uskonnonharjoittajien tulee olla täysi-ikäisiä.

Joka kymmenes on kristitty

Viime vuosiin asti kristinusko on levinnyt kuulovalkean tavoin pääasiassa maaseudulla. Kun vuonna 1949 kommunistien tullessa valtaan kristittyjen määräksi arvioitiin 700 000, tämän vuoden tammikuussa hallituksen uskontoviras-

Kuva: Juha Auvinen

Shanghai on yksi Kiinan nopeasti kasvavista miljoonakaupungeista.

*Yksin Pekingissä
on yli tuhat
jumalanpalveluspaikkaa.*

Armon Valon seurakunta kokoontuu viikoittain yhteiseen jumalanpalvelukseen.

Kuvat: Juha Auvinen

Radion välityksellä opiskelevat pienryhmät saavat käyttöönsä "radiokirkkopaketin".

Kristillinen kirjallisuus kiinnostaa kiinalaisnuoria.

ton johtaja Yie Xiaowen kertoi kristittyjä olevan 130 miljoonaa. Se on kymmenen prosenttia koko maan 1,3 miljardin väestöstä. Eri lähteiden mukaan noin 18 miljoonaa kuuluu Kolmen itsen liikkeeseen ja lähes 100 miljoonaa protestanttiseen kotikirkkoliikkeen sekä 12–18 miljoonaa on roomalaiskatolilaisia.

Kiinan kirkkojen neuvosto on ollut luvuisaan varovaisempi, koska maaseudulla kirkossakävijöistä alle puolet on kastettu. Tämä herättää neuvoston mukaan kysymyksen, pitääkö kastamattomatkin seurakunnan toiminnassa mukana olevat laskea kristityiksi. Vuosikasuksi neuvosto arvioi miljoona kristittyä.

Seurakunnat tarvitsevat johtajia ja työvoimaa. Yksin Henanin maakunnassa noin 4,6 miljoonaa protestanttista kristittyä varten on 100 pappia ja 3000 evankelistaa. Kolmen itsen liike kouluttaa työntekijöitä 23 teologisessa seminaarissa ja raamattukoulussa kautta maan. Myös materiaalista on puute. Vuosina 1988–2006 Amity Printing painoi yli 53 miljoonaa Raamattua.

Radio-ohjelmat palvelevat kaikkia

Kiinaan suunnatut kristilliset radio-ohjelmat palvelevat kaikkia kristittyjä. Useimmissa kiinalaiskodeissa on radio, ja sitä kuunnellaan lähes 14

Radio-ohjelmat ovat tehokas kristillisen opetuksen kanava.

tuntia viikossa. Kristillisten radio-ohjelmien viikoittainen tarjonta ylittää 900 tuntia kahdeksalla kielellä. Ohjelmat ovat tehokas evankeliumin ja kristillisen opetuksen kanava. Trans World Radio (TWR) arvioi radiotyön synnyttäneen Kiinassa miljoona kristittyä ja 40 000 kristittyjen ryhmää sekä kouluttaneen 50 000 johtajaa. Toinen merkittävimmistä Kiinaan radioivista järjestöistä on Far East Broadcasting Company (FEBEC).

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat (SANS) tukee kahta TWR:n päivittäin Kiinaan radioimaa mandariininkielistä ohjelmaa. Nuoret ovat kiinnostuneet kristinuskosta *Avoimin silmin* -ohjelman välityksellä. Lapsille suunnattu *Ilon maa* -ohjelma tukee kristillistä kasvatusta. Lisäksi teologista koulutusta tuetaan *Seminary of the Air* (SOTA) -ohjelmien kautta. Ohjelmien tekijät ovat kiinalaisia kristittyjä.

JUHA AUVINEN

Lähetysjohtaja

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat

Ristiin rastiin — ei sinne tänne

■ HEPREAN KIELIKOULUN, Ulpan Etzionin opiskelijat oli kutsuttu koulutalon naapurin sapatin vastaanottoon. Samassa pöydässä istuva jo hyvä heprean taitaja osoittautui ”lähetysaarnajaksi”. Pian selvisi koko naapuritalon funktio: valtiollinen juutalaistoimisto lähetti kurssilaiset Jerusalemissa eri puolille maailmaa kertomaan tämän päivän Israelista, kutsumaan kansaansa lukeutuvia paluumuuttoon (vrt. esim. Jer. 16:16,19). Lähetetyt eivät käyttäneet tehtävästään nimeä missio, vaan *shlichut* (lähetystehtävä, emissio). Juutalaisessa maailmassa missionääri ymmärretään usein sielujen ostajaksi, vieraaksi ja ei-toivotuksi. Tämä on hyvä oppitunti semantiikasta.

Toisen oppirupeaman kirkkonsa terminologiasta tarjosi katolilainen kurssitoveri. Hän puhui mission sijaan *apostolaatista*, eli valtuutuksesta ja tehtävästä. Ranskalainen padre Pierre otti elämäntyönään vastaan katolisen maailman eri kulmilta tulevia pyhiinvaeltajia ja hymyili ulkomaalaisten asenteille. Hänen ystävänsä eivät olleet turisteja, vaan pilgrimejä, pyhiinvaeltajia uskon ydinmaisemissa.

Tänään kolmen kirjauskonnon edustajat elävät aivan uudessa tilanteessa, kuin vielä jokunen vuosikymmen sitten. Nasaretin Jeesuksen todellinen seuraaja elää ja todistaa mielenkiintoisessa maailmassa. Hän kohtaa avoimella kentällä sekä apostoliselle innolle hymähteleviä arvostelijoita että omaehtoisen juutalaisen ja islamilaisen maailman. Kaikki osapuolet ovat yhtä haasteellisia. Synkimmät tulevaisuuden ennustajat näkevät näissä kaikissa jo fanaattisia keskiaikaisia uskonsotien falangeja.

Mutta toimia voi myös toisin. Jeesuksen toiminnan raikkaus yllättää. Miten Hänen metodinsa voisikaan realisoida tämän päivän tapaamisiin ja dialogeihin! Kolonisaation myötä maailman eri kulmille levinneen anglikaanisen kirkon edustajat tunnettiin myös Lähi-idässä. Sain tutustua muutama vuosi vanhemman polven persooniin, jotka olivat eläneet pitkään Lähi-idässä, juutalais-islamilaisen maailman sykkeessä. Heidän Raamatun tuntemus, Jeesus-keskeisyys ja raikas kontekstuaalisuus innoittaa vieläkin, vaikka moni heistä on jo siirtynyt tuonikäisiin.

Tänään ymmärrämme syvällisemmin tarpeen kokonaisvaltaiseen kristilliseen todistukseen.

”Jeesuksen seuraaja elää ja todistaa mielenkiintoisessa maailmassa.”

Länsimaiset korvamme nauttivat esimerkiksi afrikkalaisen musiikin soittamista ja rytmeistä. Toisaalta ne eivät ole oppineet sietämään tai hyväksymään niitä. Mittasuhteiltaan alati pienessä maailmassamme kristitty perhekunta on suhteellisesti konservoinut asemansa. Kristillisen perhesuunnittelun lähtökohtaa ”sitä emme lapsiltamme salaa” (Ps. 78) kunnioittaen Vapahtajamme visio oli kuitenkin paljon avarampi. Hän kehotti: ”menkää kaikkeen maailmaan” (Mt.28).

Mutta minne olemme matkalla? Meillä on valtuutus ja tunnemme voimanlähteet. Tajuaamme kenties myös aiempaa syvemmin vaatimuksen koko maailman pelastumisesta. Varusteet ovat ehkä joskus liian raskaat tai valmistelut ylivoimaisia. Jeesus tavoitti omalla strategiallaan oman aikansa ja maansa. Sukupolvellamme on suhteessa sama mahdollisuus kohdata uusin kommunikaatiovälinein koko maailma. Koska valtakunta on ajaton ja rajaton – kuten Jumalan rakkaus.

PERTTI HUTTUNEN

Kirjoittaja on toiminut mm. Suomen Lähetysseuran lähettinä Jerusalemissa 1969–82 ja vuoden YK-pappina Golanilla, mutta on nyt eläkkeellä.

Konferenssin osallistujia vastaanotolla, jonka lähetysjärjestö Sevice Protestant de Mission järjesti Pariisin toimintakeskuksessaan.

Valistuksen perintö Euroopassa haastaa lähetystyksen ja kirkot

Missiologian yliopistonlehtori, TT Mika Vähäkangas osallistui suomalaisryhmän jäsenenä viime elokuussa järjestettyyn kolmanteen eurooppalaiseen lähetyskonferenssiin Pariisissa. Konferenssin järjestäjinä toimivat International Association for Mission Studies (IAMS) ja Ecumenical French-speaking Association for Missiology (AFOM). Seuraavassa Vähäkangas esittää joitakin reunahuomautuksia kokouksen antiin.

Pariisin kokouksen teema oli *Post-enlightenment Europe: Daring mission, in a Europe in the process of construction* (Valistuksen jälkeinen Eurooppa: rohkea tehtävä rakenteilla olevassa Euroopassa). Suuri osa kokouksesta kului analysoitaessa kirkkojen tämänhetkistä toimintaympäristöä. Näytti siltä, että kokouksen puhujista suuri osa oli ymmärtänyt teeman alkuperäisen ranskankielisen version "*après la lumière*" tarkoittavan "valistuksen mukaan" eikä "valistuksen jälkeen". Keskeiseksi

eurooppalaisen lähetyskontekstin kysymykseksi nouseekin, kummassa mielessä Eurooppa elää "*après la lumière*"?

Valistus ja kirkot Euroopassa

Englantilaisen uskontososiologin Grace Davien mukaan Eurooppa ei ole sekularisoitumassa, vaikka perinteisten kirkkojen asema on muuttunut. Siitä huolimatta, että perinteisiin kirkkoihin ei enää kuuluta aktiivisesti, suuri osa ihmisistä

Lähetysjärjestö Sevice Protestant de Missionin toimitalo sijaitsee Pariisissa osoitteessa 102 Boulevard Arago. Kannattaa poiketa!

katsoo, että niillä on vielä oma yhteiskunnallinen tehtävä jatkaa perinnettä ja vaikuttaa sijaisuskontona. Sijaisuskonnossa pieni vähemmistö toimittaa uskonnollisia rituaaleja ja noudattaa uskonnon elämäntapaa enemmistön hyväksymänä, ikään kuin enemmistön puolesta. Samalla enemmistö katsoo voivansa uskoa vapaasti toisella tavalla kuin perinteinen kirkkokunta opettaa.

Eurooppalainen uskonnollinen pluralismi ei merkitse entisten valtiokirkkojen tai johtavien kirkkojen täydellistä kuihtumista tai marginalisoitumista. Pikemminkin niiden tehtävä muuttuu pienen vähemmistön rituaaliseksi toiminnaksi koko yhteisön puolesta. Suomen tilanteessa voisi väittää, että harvat luterilaisen kirkon aktiivijäsenet pitävät yllä "isien uskoa" ja huolehtivat näin kansakunnan perinteen ja identiteetin yhdestä ulottuvuudesta muidenkin puolesta.

Karismaattisuus ja valistuksen vaikea perintö

Kirkkojen ja yksittäisten kristittyjen suhde valistuksen perintöön on vaihteleva vielä tänäänkin. Alankomaissa valistuksen rationalismiin vannovat "valistusfundamentalistit" vieraannuttavat joitakin kristittyjä valistuksen perinnöstä. "Valistusfundamentalistit" eivät suostu näkemään sitä

Kontekstimme on valistuksen ja postmodernismin välisessä jännitteessä elävä Eurooppa.

näkemyksen moninaisuutta ja monitahoisuutta, joka valistuksen ajattelijoiilla oli suhteessa uskontoon. Samalla helluntailaisuuden ja karismaattisen liikkeen vahvistuminen Euroopassa kasvat-
taa niiden kristittyjen määrää, jotka suhtautuvat vieroksuen valistuksen perinteeseen.

Helluntailaisuuden ja valistuksen suhde on jopa siinä määrin monivivahteinen, että professori Allan Anderson Birminghamin yliopistosta huomautti, että helluntailaisuus elää samaan aikaan valistusta edeltävää ja valistuksen jälkeistä sekä valistuksen aikaa. Tällä hän tarkoittanee näkökulmien ja tilanteiden moninaisuutta val-
tavan liikkeen sisällä.

Valistuksen rationaalisella perinnöllä on huomattava jalansija monissa kirkoissa. Kokouksen aikana tuli havainnollistettua sekin, että valistuksen perintö on edelleen mahdollista sivuuttaa Euroopassa. Burgosin katolisen yliopiston Uuden testamentin eksegetiikan professori Francisco Pérez Herrero käsitteli lähetyksen oikeutusta

Professori Léonard Santedi Kinkupu tarkasteli Eurooppaa afrikkalaisesta perspektiivistä.

Kuvat: www.afom.org

Darrell Jacksonin esittä, että Eurooppa tarvitsee lähetysten muotoista läsnäoloa, ei kirkon muotoista lähetystä.

Raamatun valossa. Herrero kävi läpi lukuisia Uuden testamentin tekstikohtia, muttei missään vaiheessa kiinnittänyt huomiota esimerkiksi lähde- tai redaktiokriittisiin näkökulmiin.

Historiallis-kriittisen raamatuntutkimuksen tulosten sivuuttaminen keskustelussa lähetysten raamatullisista perusteista ei ole ennenkuulumatonta katolisessa missiologiassa. Yllättäväksi sen teki se, että luennoitsija oli raamatuntutkija eikä kuulijakunta koostunut ainoastaan katolilaisista missiologeista. Kysymykseksi jääkin, oliko kyseessä postmoderni vai premoderni ratkaisu?

Valistunut suomalainen todellisuus?

Myös Suomen kirkkoissa suhde valistukseen on monitahoinen. Vaikka valistuksen perinnöllä on vankka jalansija erityisesti luterilaisessa kirkossa, sille on silti varsin vahva vastapaino erityisesti herätyskristillisissä piireissä. Spong-kiista, pitkittynyt asemasota naispappeudesta ja kiistely seksuaalivähemmistöjen asemasta luterilaisessa kirkossa voidaan tulkita osittain sen kautta, miten suhtaudumme valistuksen perintöön. Keskiössä on tällöin luonnollisesti Raamattu ja sen tulkinta.

Viime syksynä lehtien kirjoituksissa hämmästeltiin sitä, miten suomalaisten kaltaisen kor-

keasti koulutetun kansan keskuudessa on huomattava vähemmistö niitä, jotka eivät hyväksy evoluutioteoriaa. Kenties ilmiöllä ei Suomen tapauksessa ole juuri tekemistä koulutustason vaan pikemminkin yhteiskunnan pluralismin kanssa. Vallitsevasta totuudesta saa poiketa. Tällä tavoin monien herätyskristittyjen pelkäämä postmoderni pluralismi itse asiassa on raivannut tilaa radikaalille uskonnolliselle ajattelulle.

Samankaltainen näyttäisi olevan myös islamin tilanne. Islam nostaa uskonnon jälleen julkiseksi siitä yksityisestä piiristä, johon valistus sen siirsi. Voiko tämänkin uhkakuvan vaikutus herätyskristillisyyteen olla pikemminkin sen tavoitteita ja arvoja vahvistava kuin uhkaava?

Postmodernismi ja subjektin heikkeneminen

Postmodernissa maailmassa ihminen on periaatteessa vapaa määrittelemään itsensä. Käytännössä tämä vapaus on myös valtava taakka. Regensburgin yliopiston professori Knut Wenzel huomautti, että eurooppalaisessa postmodernissa tilanteessa ihmisen minuus, subjektiivisuus, on heikoilla. Itsensä jatkuva määrittäminen ja uudelleenmäärittäminen eivät enää ole yhteiskunnan suoma vapaus kehittää itseään, vaan jatkuva vaatimus muutokseen.

Uskontososiologi Grace Davien mielestä kirkot nähdään Euroopassa perinteen säilyttäjinä.

Jos sovelletaan Wenzelin näkökulmaa Suomeen, voidaan ajatella, että valistuksen ajan itseään kehittävästä ja vapaasti ajattelevasta ihmisestä on tulossa elinikäisen oppimisen kautta identiteetin muutokseen sitoutunut jonglööri. Hän sujahtelee sujuvasti pätkätyöstä toiseen ja pukee päälleen aina uuden ammatillisen ja sosiaalisen identiteetin, milloin alaisena, johtajana, opettajana, oppilaana, herrana tai narrina.

Parhaimmillaan tai pahimmillaan postmoderni ihminen myös navigoi kielten ja kulttuurien välillä ja vaihtaa ystäviä ja puolisoa identiteetin uudelleenmäärittelyn tuomien tarpeiden mukaan. Apuna tässä vaativassa tilanteessa ovat tietenkin urasuunnittelu, valtion muuttoavustus, organisaatioiden laadunvarmistukset, työnohjaus, terapiat, kurssit ja henkilökohtaiset opintosuunnitelmat.

Wenzel kritisoi postmodernia ”heikkoa subjektia” paitsi tavoitteena myös oikeana kuvana todellisuudesta. Kirkon ja teologian täytyy kunnioittaa ihmistä subjektina. Hän tarjoaa kirkolle tehtäväksi kritikoida ihmisen minuutta vieraannuttavia rakenteita ja tarjota tila ihmisten minuuden kasvuille.

Sijainti selvillä, suunta hukassa

Kokouksessa kuultiin monia oivaltavia näkemyksiä siitä, missä maanosassamme mennään. Viimeiseksi kuulumme näkemyksen toisenlaisesta kontekstista toiselta mantereelta, kun Kinshasan katolisen yliopiston professori Léonard Santedi Kinkupu Kongosta kommentoi kokousta. Hän

kuvasi kongolaisen kohteliaasti, kuinka kokouksessa kävi kuin hypyssä reitiltään eksyneelle laskuvarjohyppääjälle, joka roikkuu varjostaan puussa. Hän toivoo paikantavansa itsensä löytääkseen hyppykohteeseensa. Hän kysyy ohikulkijoilta minne hän on pudonnut ja saa vastaukseksi: ”Olet puussa”. Tämä ei kuitenkaan auta hyppääjää löytämään paikkaa, jonne piti päätyä. Samalla tavoin hienot analyysit kertovat, että olemme postmodernissa pluralistisessa tilanteessa tai modernissa rationaalisisessa ympäristössä.

Kontekstimme on siis valistuksen ja postmodernismin välisessä jännitteessä elävä Eurooppa. Kokouksen anti suhteessa siihen, mitä missiologiaa seurauksia tästä on, jäikin huomattavan ohueksi. Tilannetta kuvaa baptistipastori Darrell Jacksonin vaatimus siitä, että Eurooppa tarvitsee lähetysten muotoista (mission-shaped) läsnäoloa, eikä kirkon muotoista lähetystä. Vaikeampi kysymys on se, mitä lähetysten muotoinen läsnäolo voisi olla. Iskulausena se on tarttuva, koska lähetys nykyisessä missiologisessa keskustelussa on kuin ameeba. Edes yksittäisten protestanttisten kirkkojen sisällä ei monesti ole minkäänlaista yhteisymmärrystä siitä, mitä lähetys on.

Iskulause edellyttää, että kirkon ja lähetysten välillä on epäjatkuvuus. Kun lähetyskäsitteitä ja niistä vedettyjä johtopäätöksiä on paljon, olisikin mielekästä lähteä hahmottamaan, millaisen lähetysten ja millaisen kirkon välillä tämä epäjatku on.

Pohjimmiltaan lähetysten määrittämisen vaikeudessa on kysymys siitä, että protestanttisella kristillisyydellä on suunta hukassa. Protestantteilla ei ole paavia ja magisteriumia eli normatiivista kirkon opetusvirkaa, joiden johdolla hiottaisiin kirkon virallinen näkemys. Keskeisen auktoriteetin puuttuminen avaa vapauden, mutta vapaus myös edellyttää oman kristillisen identiteetin muodostamista ja uudelleenmuodostamista. Missä määrin suvaitsemme toisillemme vapauden (uudelleen)määrittää kristinuskon merkityksen itsellemme ja siitä seuraavan lähe-
tysnäyn?

Kongolainen Santedi esitti, että Afrikassa kristillisyyden tarvitsee enemmän valistuksen rationaalisuutta, mutta Euroopassa sen sijaan on puute profeetallisesta, syvällisen viisaasta ja luovan runollisesta lähetyksestä ja teologiasta. Kun häntä pyydettiin konkretisoimaan näitä ulottuvuuksia Eurooppaa ajatellen, hän totesi eurooppalaisten itsensä tietävän paremmin, millaista profeetallisuutta, viisautta ja runollisuutta täällä tarvitaan. Tiedämmeköhän me?

MIKA VÄHÄKANGAS

TT, missiologian yliopistonlehtori, HY

Esirukous

rauhan, oikeudenmukaisuuden ja lähetystyön puolesta Lähi-idässä

Esirukouksen on laatinut Kirkon ulkoasiain neuvoston asettama kirkko ja islam -työryhmä 9.12.2006

L: liturgi/esirukoilija

S: seurakunta

L: Herra, Jumala. Sinä, joka olet kutsunut meidät rauhantekijöiksi. Me ruukoilemme kaikkien niiden puolesta, jotka Lähi-idässä kärsivät sodan, vainon, nälän ja epäoikeudenmukaisuuden tähden.

S: Herra, armahda meitä.

L: Herra, me ruukoilemme, että sovinnonhalu ja rauhantahto lisääntyisivät niiden kesken, jotka ovat joutuneet ristiriitoihin. Lohduta niitä, jotka vihamielisyyksien tähden ovat menettäneet omaisiaan. Anna kostohalun laantua ja anteeksiantavan mielen kasvaa.

S: Herra, armahda meitä.

L: Herra, me ruukoilemme viisautta niille kansojen ja erilaisten ryhmien johtajille, joille olet antanut vallan hallita, että he tavoittelisivat oikeudenmukaisuuden toteuttamista kaikkien parhaaksi. Tee tyhjäksi niiden aikeet, jotka pyrkivät lisäämään vihaa ja sortoa.

S: Herra, armahda meitä.

L: Herra, me ruukoilemme kaikkien niiden lasten ja nuorten puolesta, jotka vihan ja julmuuden tähden joutuvat kärsimään ja kasvamaan pelon ja väkivallan keskellä. Rukoilemme, että toivo ja luottamus sittenkin heissä voittaisivat, etteivät he itse jatkaisi koston kierrettä.

S: Herra, armahda meitä.

L: Herra, me ruukoilemme, että sanoma Sinun Pojastasi Jeesuksesta Kristuksesta saisi levitä koko Lähi-idässä, jotta ihmiset pelastuisivat. Pyydämme, että Sinun rakkautesi saisi luoda uutta niiden keskuudessa, jotka nyt toimivat Sinun rakkauttasi vastaan. Siunaa ja varjele lähetystyöntekijöitä.

S: Herra, armahda meitä.

L: Herra, me ruukoilemme ahdistetun kirkkosi puolesta. Anna voimaa niille, jotka Kristuksen nimen tähden joutuvat pillkatuksi ja vangituksi. Vahvista heitä armollasi ja Sinun valtakuntasi tulemisen toivolla.

S: Herra, armahda meitä.

L: Herra, me ruukoilemme kirkkosi ykseyden puolesta, että se sanallesi uskollisena voisi toteuttaa sitä tehtävää, jonka olet sille antanut, jotta kaikki ylistäisivät nimeäsi, Isää, Poikaa ja Pyhää Henkeä.

S: Aamen.

Välähdyksiä arabi- äitien maailmasta

**Pia Ruotsala: Arabiäitien mat-
kassa. SLS: Helsinki 2006. 162 s.**

Monikulttuurisuus on osa yhä useamman suomalaisperheen arkea. Kouluissa ja työpaikoilla kohdataan eri kulttuurien edustajia, mikä herättää usein uteliaisuutta heidän perinteitään kohtaan. Jordaniassa lähetystyöntekijänä toimivan Pia Ruotsalan kirja *Arabiäitien matka* sai alkunsa, kun kahden lapsen äiti synnytti nuorimman lapsensa arabikulttuurin keskellä. Vaikka äideillä ei aina ollut yhteistä kieltä, saattoi katse välittää viestin myötätunnosta lapsiperheen arjen keskellä. Äitiys on hyvin yleismaailmallinen ilmiö, mutta samalla eri kulttuurit ja uskonnot muovaavat tapoja ja arvoja, joita äitiyteen liitetään.

Kirjan lähtökohtana toimivat jordanialaisten kristittyjen- ja muslimiarabiäitien haastattelut. Äitien kertomukset on jaettu eri alalukuihin, jotka käsittelevät muun muassa äidiksi kasvamista, iloja ja suruja sekä lapsen asemaa perheessä. Kertomusten lomassa Ruotsala kirjoittaa omista havainnoistaan ja pohtii kulttuurien välisiä eroja. Arabiäitien kertomukset paljastavat myös todellisuuden koko kirjon: joukossa on uraa tekeviä perheenäitejä ja suuren katraan kotiäitejä. Kotiin ja työhön liittyvien valintojen vaikeus herättää samanlaisia kysymyksiä niin arabimaailmassa kuin Suomessa.

Arabikulttuurin vahvuutena näyttäytyy vahva yhteisöllisyys. Äidiksi kasvaminen tapahtuu oman äidin tai anopin tiiviissä läheisyydessä – hyvässä ja pahassa. Yhteisöllisyys tarkoittaa välittämistä myös muiden lapsista. Suomessa äitiys on usein tietoinen valinta. Sen sijaan Jordaniassa

*Eri kulttuurit ja
uskonnot muovaavat
tapoja ja arvoja, joita
äitiyteen liitetään.*

sa siihen vaikuttaa kulttuurinen paine: esikoisen odotetaan syntyvän vuoden sisällä häistä.

Ruotsala muistuttaa, että tyttöjen osa arabikulttuurissa ei ole aina kadehdittava. Isoveljillä on velvollisuus vahtia siskojaan ja äärimmillään ilmiö näkyy kunniamurhissa, jotka ovat yhä hyväksyttyjä yhteisön kunniallisuuden takaamiseksi. Kehitystä parempaan on kuitenkin tapahtunut ja edistyneimmät perheet pyrkivät järjestämään koulutuksen myös tytöille. Äitiys ja naisen asema ovat Jordaniassa suuren muutoksen edessä. Yhä useampi äiti on koulutettu ja jatkaa työelämässä lasten syntymän jälkeen. Ruotsala jääkin miettimään, mitä tämä tarkoittaa maan vahvalle äitimyytille.

Pienten lasten äitinä luin kirjaa suurella mielenkiinnolla ja pidin sen elämänläheisestä oteesta. Kirjan kahta kulttuuria vertaileva ote herätti ajatuksia omasta äitiydestä ja sen kehitymisestä. Teosta voi epäilemättä suositella myös pikkulapsivaiheen ohittaneille lukijoille.

SUVI KYRÖ
TM, tutkija

Näkökulmia islamiin

**Ari Hukari: Islam kuvastimes-
sa. WSOY: Helsinki 2006. 251 s.**

Teologian tohtori Ari Hukarin tuore kirja on otteeltaan lukijaystävällinen ja kysymyksille avoin. Kirja on paitsi asiantunteva myös virkistävä vaihtoehto monelle tähän mennessä suomeksi ilmestyneelle islamia tarkastelevalle teokselle. Hukarilla on takanaan monivuotinen

kokemus kansainvälisistä tehtävistä. Taustastaan johtuen hän ei kaihdakaan tarkastella monia islamiin kuuluvia nykyisiä ja historiaan piirteitä, jotka ovat peräisin ”islamin mustavalkoisesta maailmasta”, jota Hukarin mukaan ”hallitsee naiivi idealismi ja utopistinen kiihko. Tämä mielestäni on islamin perusongelma. Islamistinen unelma ei toteudu käytännössä.” Teoksesta puuttuu islamilaisen maailman tarkastelun yhteydessä nykyään varsin yleinen silottelu. Mielestäni se lisää teoksen uskottavuutta.

Tiesitkö, että arabiankielinen uskontoa merkitsevä sana *din* viittaa perusmerkitykseltään hallinta- ja tuomiovaltaan? ”Islam on ehdottoman autoritääriin järjestelmä. Siihen antautuva ihminen luopuu autonomiastaan ja luovuttaa elämänsä jumalallisen imperatiivin ohjaukseen. Jumala on elämän keskuksessa, ei kehäle sysätyinä, kuten länsimaisen ihmisen maailmankuvassa.” Näin todettuaan Hukari kohta lisää, että islam-kuva on vääristynyt tiedotusvälineissä lähes tunnistamattomaksi, koska siihen liittyen uutisoidaan yleensä vain negatiivisia tapahtumia.

Hukari avaa näköaloja monenkirjajaan islamilaiseen maailmaan sitä sisältäpäin tarkastelevien esimerkkien kautta. Tällöin näkökulmina toimivat fundamentalismi, traditionalismi, modernismi ja sekularismi. Tarkasteltaviksi tulevat lähemmin myös jihad, ”euroislam”, islamin synty, historian tulkinnan ongelmat, orientalismin yksipuolisuudet ja sivilisaatioiden yhteentörmäys. Kaiken kaikkiaan

*Islam-kuva on
vääristynyt tiedotus-
välineissä lähes
tunnistamattomaksi.*

islam on Hukarin mielestä parhaillaan ”ennennäkemättömän sopeutumisprosessin edessä. Sen perushaasteena on länsimaisen kulttuurin kohtaaminen.” Näitä haasteita Hukari tarkastelee yksityiskohtaisesti. Mielenkiintoinen on myös katsaus kristittyjen ja muslimien vuoropuhelun vaiheisiin ja teologisiin eroihin. Teoksen käytettävyyttä eri yhteyksissä lisäävät kirjallisuusluettelo, arabiankielen sanasto ja henkilöhakemisto.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Kirkon pelinavaus monikulttuuriselle rippikoulunuoriselle

Kristittynä suomessa: rippikoulukirja maahanmuuttajille ja ulkosuomalaisille. Kirkkohallitus/Kasvatus ja nuorisotyö: Helsinki 2006. 56 s.

Monikulttuuristuvan ja kansainvälistyvän Suomen nuorille on valmistunut uusi rippikoulukirja. Tätä on tervehdittävä suurella ilolla. Aineistolla halutaan tutustuttaa ja liittää maahanmuuttaja- tai ulkosuomalainen nuori vahvemmin suomalaiseen rippikoulukulttuuriin ja evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Kirjan teksti on sujuvaa, vaikka viliseekin vierasperäisiä sivistyssanoja. Ne tulevat onneksi asiayhteydestä yleensä ymmärretyksi. Kirja onnistuu kuvaamaan uskon pääkohdat, suomalainen kirkollisen elämän ja työmuodot onnistuneesti.

Tartuin kirjaan innolla ja odotin siltä ehkä liian paljon. Ajattelin sen sisältävän enemmän systemaattista pohdintaa monikulttuurisessa ja –uskontoisessa konteksteissa eläneille nuorille. Kirja alkaa lupaavasti otsikolla ”Maailma – yhteinen kylämme”, jossa käsitellään kulttuurista erilaisuutta. Sen lisäksi sitä käsitellään kuitenkin ainoastaan luvuissa ”Luoja – yhteinen

Mitä olisi aidosti monikulttuurinen jumala-kuva?

alkuperä” ja ”Juutalaisuuden, kristinuskon ja islamin yhteiset juuret”. Muita (uus)uskontoja ei käsitellä ollenkaan. Ongelmana on, ettei kirja näissäkään asioissa juuri kykene antamaan välineitä kulttuurisen ja uskontojen välisen dialogin rakentamiseen.

Mitä olisi aidosti monikulttuurinen jumala-kuva? Eikö Raamattu ole olemukseltaan monikulttuurinen ja –uskontoinen tuote? Miten luontoon liittyvät haasteet ja ongelmat liittyvät kulttuurien ja uskontojen vaikutukseen? Miten synnin olemusta ja ilmiäisiä voitaisiin pohtia globaalissa kulttuurisamme? Miten Jeesuksen inkarnaatio eli (kulttuuriseksi) ihmiseksi tuleminen arvottaa kulttuuria ja ihmisyyttä? Mikä on Pyhän Hengen merkitys kulttuurien ja uskontojen välisen kommunikaation luoja? Miten käskyt ymmärretään ja käsitteellistetään muiden uskontojen kielillä? Mitä (olemuksellisia) tekijöitä toimiva monikulttuurinen seurakunta voisi sisältää? Tässä muutamia niistä kysymyksistä, joihin olisin toivonut pohdintaa.

Kristittynä Suomessa -rippikoulukirja on kuitenkin kirkolta hyvä pelinavaus moniarvoistuvassa, globaalissa maailmassa eläville rippikoulunuoriselle. Sen tehtävä on ehkä enemmänkin vahvistaa juuria suomalaiseen (rippikoulu)kulttuuriin kuin tarjota vahvoja aineksia integroida kulttuurien ja uskontojen välisiä kokemuksia kristinuskosta käsin. Kirjaa on saatavana kuudella eri kielellä.

AKU KAURA
*TM, psykoterapeutti,
uskontodialogisihteeri, KLIK*

Kirjat

Tavoitteena islamin juurtuminen länsimaihin

Tariq Ramadan: Western Muslims and the Future of Islam. Oxford University Press: Oxford 2005. 272 s.

Islamilaisen reformiliikkeen oppinut professori Tariq Ramadan on kirjoittanut lähinnä länsimaissa eläville muslimelle suunnatun käsikirjanomaisen teoksen. Se antaa myös ei-muslimille hyvän käsityksen muslimien nykytodellisuudesta länsimaissa.

Aluksi Ramadan tarkastelee islamin universaalia uskonsisältöä. Hän pitää sitä viitekehyksenä, jonka yksityiskohtiin ja tulkintakysymyksiin palataan aina, kun on löydettävä ratkaisu länsimaissa kontekstissa esiintyviin ongelmiin.

Ramadan opastaa muslimeja käyttämään jo olemassa olevia vaikutuskanavia ja tuomaan islamin sisältöjä yhteiskuntia muuttaviksi voimiksi. Hän nimeää länsimaat islamilaisen ”todistuksen alueeksi” (dar al-shahada). Pitkällä tähtäimellä hänen tavoitteenaan on saada demokraattista ja samalla sharialle uskollista tietä käyttäen länsimainen sivilisaatio kuuliaiseksi islamille.

*Näin syntyy
eurooppalainen ja
amerikkalainen
islamilainen
kulttuuri.*

Monelle muslimimaahanmuuttajalle läntinen maailma luo tarpeen tutustua unohdettuihin islamilaisiin periaatteisiin tai löytää kokonaan uusi toiminta- ja tulkintahorisontti. Ramadan tavoittelee ajattelun reformaatiota, eli lähteiden uudelleen ymmärtämistä ja viitekehyksen uudelleen muodostamista niin, että ne ovat käyttökelpoisia länsimaissa.

Muslimien on Ramadanin mielestä kehitettävä kykyään ymmärtää vieras länsimainen konteksti. Siihen on integroiduttava samalla, kun luodaan itselle omaa islamilaista identiteettiä. Hän painottaa, että kulttuuriltaan muslimien on tultava esimerkiksi ranskalaisiksi tai amerikkalaisiksi, vaikka uskonoltaan he ovat tunnustavia muslimeja. Näin syntyy eurooppalainen ja amerikkalainen islamilainen kulttuuri.

Ramadanin mukaan hämmennystä muslimimaahanmuuttajien keskuudessa herättää muun muassa se, että länessä lähes kaikki on sallittua kaikille. Tiedon ja koulutuksen saatavuus, lain turvaama uskonnonvapaus ja tasa-arvo miehille, naisille ja lapsille ovat kaikkien ulottuvilla, mikä on monelle muslimille uutta. Vapaa tiedonvälitys demokraattisessa ja parlamentaarisesti hallitussa yhteiskunnassa on uutta.

Yhteisenä vihollisena omalle reformiohjelmalleen ja monille islamilaisille ryhmille Ramadan näkee länsimaisen uusliberalistisen talousjärjestelmän, monenlaisen moraalittomuuden ja muita trendikkäitä vastustamisen kohteita. Ramadanin tavoitteena on "uusi muslimipersonallisuus", joka selviää länsimaissa laadun, tyylin ja maun puolesta.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Armoitettuja näkijöitä ja tekijöitä

Taivaallisia naisia. Toim. Leena Mäkitalo. Suomen ekumeenisen neuvoston julkaisuja LXVII. SLS: Helsinki 2006. 207 s.

Suomen ekumeenisen neuvoston naisjaoston puheenjohtaja Riitta Ranttilä kertoo kirjan alussa, että taivaallisten naisten esikuvina ovat olleet Uuden testamentin Maria ja Elisabet. Heidät on kuvattu myös kirjan kannessa, Vivi Ruottisen maalaamassa ikonissa nimeltä "Jumalanäidin ja vanhurskaan Elisabetin kohtaaminen". Sykähdyttävässä kuvassa kohtaavat Elisabetin ja Marian lisäksi myös Johannes ja Jeesus.

Kirjan lähes neljäkymmentä tarinaa pohjautuvat osin naisjaoston kokoontumisissa pidettyihin alustuksiin, osittain eri kirkkokunnilta pyydettyihin kirjoituksiin, joissa kuvataan yhteisön naistyön nykytilannetta ja tulevaisuuden näkymiä. Tuloksena on kompakti runsaudensarvi, jossa esitellään tuttuja ja ehkä monelle tuntemattomiakin naisia kristinuskon historiasta.

Erityisesti kiitän Pirkko Siilin kirjoitusta "Pyhiä naisia ikoneissa". Turun ortodoksinen Tiistaiseura teki historiallisen teon 1998–2001. He tilasivat ikonimaalari Eeva Markkaselta naispyhiä esittävän kuuden ikonin kokonelman.

Jokaisessa ikonissa on viisi naista. On "Pyhät kilvoittelijainaiset", joiden joukkoon kuuluu muun muassa Magdalan Maria. Ikoni nimeltään "Pyhät apostolienvartaiset naiset" suorastaan häikäisee rohkealla nimivalinnallaan. Paavalin evankelistatoverina kunnioitettu naisapostoli Tekla ja Venäjänmaan ensimmäinen kristitty hallitsija Olga Venäläinen ovat päässeet tähän joukkoon.

Muissa ikoneissa on kuvattu Vanhan ja Uuden testamen-

*naiset ovat olleet
armoitettuja
kristinuskon
puolesta taistelijoita,
näkijöitä ja
tekijöitä.*

tin naisia. "Pyhät diakonissat"-ikonissa esiintyvät muun muassa Uudesta testamentista Foibe ja Priskilla. Heidän kohdallaan diakoni-nimitys tosin olisi alkupe-
räisempi, diakonissa-sana keksittiin ilmeisesti hieman myöhemmin. Kaunis pyhiä diakonissoja esittävä ikoni kätkee sisälleen tiukan viestin, jonka Pirkko Siili pukee sanoiksi kirjoituksessaan "Keskustelua diakonissan virasta".

Kristinuskon alkuvuosisatoina aivan samoin kuin diakoni, myös diakonissa katsottiin papistoon kuuluvaksi viraksi. Kristinuskon vakiintuessa naiset haluttiin sulkea kirkon johtopaikoilta pois, mikä johti naisten marginalisointiin kirkon viroissa. Naisikonien viesti on tarpeen: naiset ovat olleet armoitettuja kristinuskon puolesta taistelijoita, näkijöitä ja tekijöitä, valmiita antamaan henkensä uskonsa vuoksi. Olisi jo aika lakata syrjimästä heitä biologian tai historian perusteella.

Pirkko Lehtiön kirjoituksessa heijastuu pitkä kokemus teologina kotimaisissa ja kansainvälisissä yhteisöissä. Hän korostaa viisaasti, että Jumalan työssä tasa-arvoisuus, naisten ja miesten, ihmisten yhteistyö on tärkeintä.

Taivaallisia naisia esittelee vaikuttavia, toimeliaita ja esikuvallisia naisia. Heihin kuuluvat myös kirjan 20 kirjoittajaa.

PÄIVI SALMESVUORI
TM, tutkija

Kirkkomme lähetys – Vår kyrkas mission-lehden lukijakysely 2006:

Lukijat kaipaavat uusia näköaloja värikkäämmässä paketissa

Viime vuoden jälkimmäisessä numerossa olleen lukijakyselyn mukaan lukijoiden kiinnostuksen kohteet ovat yhtä monipuolisia kuin kirjoittajien ja toimituskunnan.

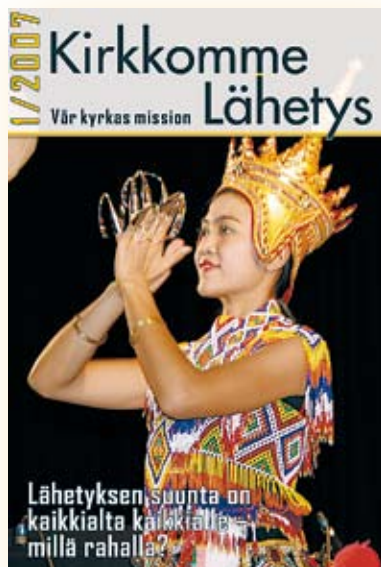
Lukijat kaipaavat Kirkkomme lähetys-lehdeksi eniten uusia näköaloja avaavia artikkeleita, ideoita ja materiaalia omaan työhön. Aiheista selkeästi toivotuin on ulkomaat ja lähetyskentät: työ, sen tekijät, kulttuurit, kirkot, uskonnot ja niiden kohtaaminen.

Monet toivovat lisää ammatillisesti syventäviä artikkeleita sekä lähetyskasvatuksen ja sisälähetysten käsittelyä. Jotkut toivovat enemmän henkilöhaastatteluja ja tietoa seurakuntien lähetystyöstä. Muutamat vastaajat odottavat enemmän tilastoja, hartauskirjoituksia tai muuta hengellistä aineistoa sekä kirjaesittelyjä.

Kun lukijoita pyydettiin arvioimaan lehden sisältöä, ulkoasua ja kuvia kouluarvosanoin, juttujen keskiarvoksi tuli 8½, ulkoasun ja kuvien 7½. Lehden juttuja pidettiin yleisesti ottaen hyvinä ja asiantuntevina. Sen sijaan ulkoasu, kuvat ja taitto nostattivat kritiikkiä. Monia häiritsi pieni kirjaskinkko, tiivis taitto ja kuvien puute, vähäisyys tai mustavalkoisuus. Lehteen toivottiin lisää väriä ja kuvia. Useat vastaajat pitivät lehden kokoa hyvin kätevästi sopivana.

Kaksi kolmasosa vastaajista piti lehteä informatiivisena, samoin kaksi kolmannesta ajankohtaisena ja edelleen kaksi kolmannesta asiantuntevana. Joka kolmas piti lehteä uskottavana, viidenNES syvällisenä ja vajaa viidenNES kuivana. Joka kuudes vastaaja katsoi lehden tarjoavan uusia ideoita.

Vastauksia tuli tasaisesti kaikkialta Suomesta. Vastanneista 40 % on pappeja, 20 % opettajia ja 15 % lähetyssehtereitä. Vastaajien ikähaitari liikkui noin 30-vuodesta noin 65-vuoteen. Kovin suurta suosiota kysely ei herättänyt, sillä saimme 55 vastausta.

Arvoimme lukijakyselyyn vastanneiden kesken kirjepalkintoja. Kirjepalkinnon saivat Sisko Huhtala Orivedeltä, Rauno Heikkilä Turusta ja Jarmo Rauhala myös Turusta. Kirkkomme lähetys - Vår kyrkas mission kiittää kaikkia lukijakyselyyn osallistuneita!

JUHANA SIHVO

HYVÄ LUKIJA JA LÄHETYSYSTÄVÄ! Pidät nyt kädessäsi uudistunutta Kirkkomme lähetys – Vår kyrkas mission-lehteä. Ulkoasulle on tehty kaivattu nuorennusleikkaus. Lisäksi lehti ilmestyy tulevaisuudessa kauttaaltaan nelivärisenä. Vastaisuudessa lehti sisältää aiempaan tapaan tuoretta, ajankohtaista ja monipuolista tietoa lähetystyöstä ja lähetysteologisesta keskustelusta. Samalla haluamme myös palvella lukijoidemme toiveita käsittelemällä entistä enemmän lähetystyön ja sen tekijöiden arkea, kristillistä kirkkoa ja kulttuuria eri puolilla maailmaa ja muiden uskontojen ja kulttuurien kohtaamista.

SUOMEN EVANKELIS-LUTERILAISEN kirkon delegaatio tapasi piispa Simo Peuran johdolla paavi Benedictus XVI:n Roomassa ekumeenisen rukousviikon

aikana 19.1. Piispa Peura ojensi paaville suoma-laista rukiista leipää. Paavin tapaaminen oli osa Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja kato-lisen kirkon Suomessa delegaatioiden Rooman matkaa, joka on järjestetty perinteisesti pyhän Henrikin muistopäivän ja kristittyjen ykseyden rukousviikon yhteydessä. Piispa Simo Peuran mukaan katolisen kirkon ja luterilaisen kirkon näkemykset ekumeenisesta tilanteesta ovat sa-mansuuntaiset ja luterilais-katolisen ekumenian perusta on luja. Piispa Peura johti Santa Maria Sopra Minerva -kirkossa pyhän Henrikin muisto-päivän ekumeenisen messun. Tästä luterilaisten ja katolilaisten yhteisestä messusta on muodos-tunut kristittyjen ykseyden rukousviikon mer-kittävä tapahtuma, joka on toteutettu piispan-messuna vuodesta 1985 lähtien.

KUVA JA TEKSTI: AARO RYTKÖNEN

Härkävankkureista nettiaikaan – 10 keskusteluteesiä lähetystyöstä

1. Lähetys on kirkon syvin olemus. Se on Jumalan rakkauden jakamista sanoin ja teoin lähellä ja kaukana.

2. Lähetystyössä kristitty ja seurakunta toteut-tavat kirkon tehtävää kaikkien maantieteellisten ja kulttuuristen rajojen yli. Jos seurakunta ei toi-minnallaan ylitä erilaisia rajoja, se näivettyy.

3. Oman uskonnon harjoittaminen ja siitä kertominen on ihmisoikeus. Evankeliumi on aarre, joka yhä edelleen puhuttelee ihmistä.

4. Kirkko on vaarassa menettää identiteettinsä, jos julistus, palvelu ja yhteys eivät toteudu kir-kon lähetystyössä tasapainoisella tavalla.

5. Kansainvälinen diakonia on olennainen osa lähetystyötä.

6. Lähetystyö rakentaa oikeudenmukaisuutta, sovintoa ja rauhaa. Evankeliumi on lääke, jota maailma tarvitsee kipeästi.

7. Lähetystyö on vahvistanut monien yhtei-söjen kielellistä ja kulttuurista identiteettiä sekä auttanut niitä selviämään kaupallisuuden pai-neessa.

8. Kaikissa yhteisöissä ja kulttuuriympäristöis-sä ilmenee epäoikeudenmukaisuutta ja rakkau-dettomuutta. Evankeliumi haastaa muutokseen kaikkia, mukaan lukien meidät itsemme.

9. Lähetystyöhön kuuluu aina dialogi. Se on vuorovaikutusta, joka perustuu toisen ihmisen kunnioittamiseen, kuunteluun ja häneltä oppi-miseen kulttuurista tai uskonnosta riippumatta.

Dialogi nousee oman uskon arvostamisesta ja siihen liit-tyy luonnollisena osana us-kosta kertominen muille.

10. Kristityt tarvitsevat toisiaan antaakseen yhtei-sen todistuksen Herrastaan. Lähetystyö on käytännön ekumeniaa.

Lisätietoja ja teeseihin liittyvät artikkelit:

<http://www.mission.fi/sls/missiologia/teesit/>

Lähetystyö on vahvistanut monien yhteisöjen kielellistä ja kulttuurista identiteettiä. Kuva Angolasta.

Kuva: Pirre Saario

Kirkon lähetysjärjestöjen ulkomailla olevat työntekijät 2006

Ulkomailla oleva työntekijä = lähettävään järjestöön työsuhteessa oleva, vähintään vuoden määräajaksi työalueelle lähetetty työntekijä, josta järjestö on tehnyt lähettämispäätöksen, kouluttanut hänet joko Suomessa tai ulkomailla ja joka on siunattu lähetystyöhön.

Kotimaan kaudella oleva työntekijä = korkeintaan kahden vuoden kotimaankaudella oleva tai viimeisen 24 kuukauden aikana kotimaahan palannut lähettävään järjestöön lähetystyöntekijänä työsuhteessa oleva työntekijä.

Tilastoon on otettu työalueella oleva työntekijä tai määräaikainen työntekijä sekä alueelle lähtöä odottava tai korkeintaan kahden vuoden

kotimaankaudella oleva työntekijä. Kokonaismäärästä 20–30 % on kotimaankaudella olevia. Suomen Piipaseura ei ole mukana tässä tilastossa, sillä se ei lähetä lähetystyöntekijöitä vaan kanavoi tuen Yhtyneitten Raamattuseurojen kautta.

Lyhenteet:

ELK= Evankelisluterilainen lähetysyhdistys Kylväjä
SANSa= Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat ry
SEKL= Suomen Evankelisluterilainen Kansanlähetys
SLEF= Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland
SLEY= Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
SLS= Suomen Lähetysseura

Maat maanosittain	Henkilömäärä	Maat maanosittain	Henkilömäärä	Maat maanosittain	Henkilömäärä
Bangladesh (ELK)	6	Angola (SLS)	8	Venezuela (SLS)	6
Israel (ELK, SLS)	13	Botswana (SLS)	7	Lat. Amerikka yhteensä	6
Japani (ELK, SEKL, SLEY)	20	Etiopia (ELK, SEKL, SLS)	35	Papua-Uusi-Guinea (SEKL, SLS)	10
Jordania ja Palestiinalaisalueet (SLS)	4	Kamerun (SLEY)	5	Oseania yhteensä	10
Kambodža (SLS)	2	Kenia (SEKL, SLEF, SLEY)	27		
Kiina (SLS)	1	Mali (SLS)	1		
Hongkong (SLS)	7	Namibia (SLS)	7		
Mongolia (ELK, SLS)	8	Sambia (SLEY)	4		
Nepal (SLS)	4	Senegal (SLS)	13		
Pakistan (SLS)	5	Tansania (SLS)	18		
Taiwan (SLS)	5	Afrikka yhteensä	125		
Thaimaa (SLS)	18	Englanti (SEKL)	1		
Venäjä (ELK, SEKL)	9	Kroatia (SANSa)	5		
Muut (ELK, SEKL)	26	Ranska (SANSa, SLS)	7		
Aasia yhteensä	128	Saksa (SEKL)	5		
		Slovakia (SANSa)	1		
		Venäjä (ELK, SEKL, SLEY, SLS)	22		
		Viro (SLEY, SLS)	2	YHTEENSÄ	312
		Eurooppa yhteensä	43	Kotimaankaudella	96

KAIKKI YHTEENSÄ 408

Ulkomailla olevat työntekijät järjestöittäin 2003-2006

JÄRJESTÖ	2003	2004	2005	2006
SLS Suomen Lähetysseura	239	230	237	237
SEKL Suomen Evankelisluterilainen Kansanlähetys	88	65	67	64
ELK Evankelis-luterilainen Lähetysyhdistys Kylväjä	56	53	47	48
SLEY Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys	47	46	36	43
SLEF Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland	6	15	8	8
SANSa Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat	9	7	8	8
YHTEENSÄ	445	416	403	408

Lähetystyö kuuluu jokaiselle

Kotimaa-lehden verkkolehdestä äänestettiin tammikuussa lähetystyöstä. Suurin osa, eli 78 prosenttia, äänestäjistä oli sitä mieltä, että lähetystyö on jokaisen kristityn velvollisuus.

Ainoastaan prosentti äänestäjistä jättäisi lähetystyön vain lähetystyöntekijöiden tehtäväksi.

16 prosenttia sen sijaan katsoi, että lähetystyö on muutettava enemmän kehitysyhteistyöksi. Kuusi prosenttia äänesti sen puolesta, että lähetystyö olisi lopetettava ja kunnioitettava muista uskontoista.

Äänestykseen vastasi 334 henkeä.
(Heikki Rusama/www.kotimaa.fi)

Kuva: Jouko Marttinen

Kulttuurifoorumissa puhunutta professori Tariq Ramadania on kutsuttu eurooppalaisen islamilaisen identiteetin rakentajaksi.

Arjen jakaminen on dialogia

Loppusyksystä 2006 järjestetyssä Kulttuurifoorumissa käsiteltiin uskontojen välisen vuoropuhelun eri tasoja. Pyhän silmässä – Kulttuurifoorumi oli järjestyksessä kahdestoista.

Uskontojen välisestä dialogista tulee ensimmäisenä mieleen asiantuntijoiden välinen teologinen keskustelu. Tämä on kuitenkin vain yksi, eikä edes kaikkein yleisin dialogin muoto. Usein puhutaan neljästä vuoropuhelun tasosta: arjen, etiikan, teologian ja hengellisen kokemuksen dialogista. Tämä on luonnollisesti vain suuntaa-antava jaottelu, sillä käytännön tilanteissa tasot esiintyvät usein rinnakkain.

ARJEN DIALOGI tarkoittaa jokapäiväistä rauhamaista kanssakäymistä ja arkisten asioiden jakamista eri tavoin uskovien välillä. Se on avoina kaikille, jotka asuvat uskonnoiltaan moninaisissa yhteiskunnissa. Se on ratkaisevan tärkeää yhteiskuntarauhan ylläpitämiseksi. Nykyisessä kansainvälisesti kireässä poliittisessa tilanteessa lienee selvää, että erityisesti kristittyjen ja muslimien arjen dialogilla on paljon haasteita eri puolilla maailmaa.

*perusteluksi riittää
yhteinen ihmisyyys.*

"Toivon keskustelun vapautta eri uskontojen välillä ja myös niiden sisällä," Tasavallan presidentti Tarja Halonen esitti Kulttuurifoorumissa.

Kristittyjen ja muslimien arjen dialogilla on paljon haasteita.

ETIIKAN DIALOGI on käytännön yhteistyötä osapuolten tärkeiksi kokemissa kysymyksissä. Se voi olla myös yhteistyötä tukevaa keskustelua vaikkapa perheen asemasta tai ympäristöstä. Dialogin eri muodoista eettisellä dialogilla on kenties parhaat edistymisen mahdollisuudet, sillä se ei vaadi laajaa teologista yhteisymmärrystä. Perusteluksi riittää yhteinen ihmisyy.

Muslimien ja kristittyjen dialogit ovatkin keskittyneet suureksi osaksi tämän tason kysymyksiin. Ongelmia tuottavat kuitenkin islamilaisen lain ja länsimaisten ihmisoikeuksien välinen suhde sekä vaikeus saavuttaa käytännön tuloksia ylevistä periaatteista huolimatta. Parhaiten voivat onnistua paikallistason yhteistyöhankkeet, kuten hautapaikkojen järjestäminen Suomen muslimille.

TEOLOGINEN DIALOGI on kiistelty aihe. Monet muslimit ja kristityt suhtautuvat siihen kielteisesti, sillä sen arvellaan johtavan turhiin väittelyihin. Toiset puolestaan pitävät sitä tarpeellisena, koska siinä voidaan oppia ymmärtämään toista osapuolta paremmin ja päästä eroon monista vääristä käsityksistä.

Dialogin suhde lähetystyöhön on kuitenkin ongelmallinen. Eräänlainen välittävä kanta nii-

den täyden samaistamisen ja jyrkän erottamisen välillä on, että dialogissa ei pyritä käännäyttämiseen, mutta se sisältää kunkin osapuolen todistuksen omasta uskostaan.

Harva kuvittelee, että kristityt ja muslimit voisivat päästä yhteisymmärrykseen heitä erottavista opeista, kuten Jumalan kolminaisuudesta, Jeesuksen jumaluudesta ja Muhammin asemasta profeettana. Sen sijaan voidaan oppia hyväksymään toinen toisensa erilaisuus.

HENGELLISEN KOKEMUKSEN DIALOGISSA voidaan vaikkapa rukoilla tai mietiskellä yhdessä. Jotkut pelkäävät sen johtavan synkretismiin, uskontojen sekoittumiseen. Toiset puolestaan arvostavat sitä merkittävänä yhteyden luoja. Muslimien ja kristittyjen välillä tämä dialogin muoto ei ole ollut kovin yleinen ainakaan virallisissa yhteyksissä, mutta yhteisiä rukoushetkiä muun muassa rauhan puolesta on kuitenkin järjestetty. Usein näissä tilanteissa kukin osanottaja rukoilee omalla tavallaan, mutta joskus valmistetaan myös kaikille yhteinen rukous.

Dialogi on monin tavoin haasteellista, eikä sille pidä asettaa epärealistisia odotuksia. Silti se voi eri muodoissaan omalta osaltaan auttaa eri tavoin uskovia ihmisiä elämään rauhassa keskenään. Pienilläkin askelilla on arvonsa pyrittäessä kohti yhteistyötä ja toisten ymmärtämistä, oli sitten kyse arjen tai etiikan, teologian tai hengellisen kokemuksen alueesta.

HEIDI HIRVONEN
FM, TM, tutkija

Uskontojen vaikutus kasvaa voimakkaan lähetystyön seurauksena

Missiologit David B. Barrett, Todd M. Johnson ja Peter F. Crossing ovat laatineet 23. kerran julkaistun maailman lähetys- ja uskontotilaston.

Runsaasta tilastoaineistosta on poimittavissa monenlaisia tietoja. Tämänvuotisessa katsauksessa luodaan esimerkiksi suuntaa-antava kuva kristillisten kirkkojen työntekijöiden lukumääristä ja sijoittumisesta eri puolille maailmaa.

Kristillistä lähetystyötä kartoittavien tilastojen lähtökohdaksi on otettu 350 maailmanlaajasti toimivaa kristillistä yhteisöä, joissa on yhteensä 39 000 denominaatiota. Lähetystyö on näillä kaikilla keskeinen työmuoto.

Vuonna 2005 kirkkojen ja lähetysjärjestöjen ulkomailla toimivia täystoimisia lähetystyöntekijöitä oli 443 000. Vuoteen 2007 luku on noussut 453 000:een. Maita, joista lähetetään yli 10 000 lähetystyöntekijää on 11: USA 115 700, Italia 33 300, Espanja 32 200, Ranska 32 200, Saksa 28 000, Brasilia 21 100, Britannia 19 500, Kanada 17 400, Etelä-Korea 15 800, Alankomaat 10 800 ja Belgia 10 800. Näissä luvuissa mukana olevien karismaattiseen kristillisyyteen lukeutuvien lähetystyöntekijöiden määrä vaihtelee 15 prosentista 90 prosenttiin.

Myös enemmän kuin 10 000 lähetystyöntekijää vastaanottavia maita on 11: USA 35 100, Brasilia 26 400, Venäjä 20 100, Ranska 16 900, Britannia 15 800, Kongo (Zaire) 15 800, Etelä-Afrikka 12 700, Italia 12 700, Argentiina 12 700, Saksa 10 600 ja Filippiinit 10 000.

Maailman kuudesta maanosasta neljä vastaanottaa lähetystyöntekijöitä enemmän kuin lähettää: Afrikka, Aasia, Latinalainen Amerikka ja Oseania. Samalla nämä neljä maanosaa lähettää ja tukee 107 192 omalta alueelta lähtenyttä ulkomailla olevaa lähetystyöntekijää.

Kristityt aktiivisimpia

Maailman koko väestö vuonna 2007 on noin 6,616 miljardia. Näistä kristityiksi luetaan 33,2 % (2,196 miljardia) ja muihin 66,8 % (4,420 miljardia). Täysiaikaisia kristillisten yhteisöjen työntekijöitä on koko maailmassa 11,5 miljoonaa, joista 61 % on miehiä ja 39 % naisia. Lähetystyöntekijöitä, jotka eivät ole sen maan kansalaisia, missä työskentelevät, on yhteensä 443 000. Näistä 55 % on miehiä ja 45 % naisia. Näistä 130 000 on työskennellyt ulkomailla yli 10 vuotta. He toimivat yhteensä 4340:ssä lähetystyötä tekevässä järjestössä. Lähe-

tystyötä ammattinsa yhteydessä tekeviä niin sanottuja teltantekijöitä on 210 000. Lyhytaikaisesti alle vuoden ulkomailla teltantekijöinä työskenteleviä on 410 000.

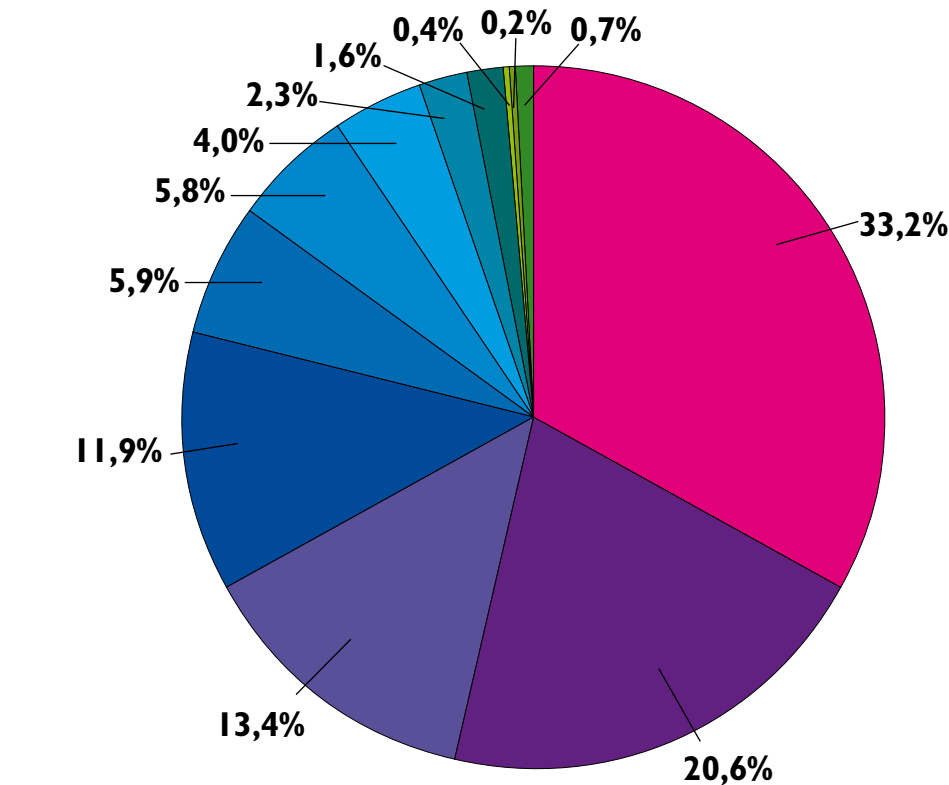
Muiden uskontojen keskuudesta ulkomaille lähetettyjä lähetystyöntekijöitä on seuraavasti: Noin 200 000 muslimia on lähetetty islamiin kutsuvaan da'wa-työhön noin 60 maahan. Noin 20 000 hindua ja uushindua ja noin 20 000 buddhalaista on lähetystyössä. Lisäksi lähetystyötä tekevät bahailaiset, kiinalaisten kansanuskomusten kannattajat, sikhit, juutalaiset ja uusien uskontojen kannattajat. Näiden ei-kristillisten yhteisöjen ulkomaille lähettämien työntekijöiden määrä on noin 300 000 ja työtä tehdään noin 210 maassa. Samoissa maissa on monien eri uskontokuntien lähetystyöntekijöitä. Ei-kristillisten uskontojen kannattajiin lukeutuu 66,8 % maailman väestöstä.

Jäsenmäärät kasvavat

Koko maailman väestöä ajatellen eri uskontojen kannattajien ja uskonottomien määriä voi laskea suuntaa-antavasti. Tässä käytettyjen tilastojen mukaan laskettuna jakauma näyttää seuraavalta: kristittyjä 2 195,5 milj. (33,2 %), muslimeja 1 359,7 milj. (20,6 %), hinduja 888,3 milj. (13,4 %), uskonottomia 787,2 milj. (11,9 %), kiinalaisperäisten uskomusten kannattajia 388,1 milj. (5,9 %), buddhalaisia 386,0 milj. (5,8 %), kansanuskontojen kannattajia 262,5 milj. (4,0 %), ateisteja 154 milj. (2,3 %), uusien uskontojen kannattajia 106,1 milj. (1,6 %), sikhejä 26,2 milj. (0,4 %), juutalaisia 15,1 milj. (0,2 %) ja muita 47 milj. (0,7 %).

Uskontokunnan sisäisenä kasvuna laskien muslimien määrä kasvaa nopeimmin (1,81 keskimääräistä trendikasvuprosenttiyksikköä). Muiden suurimpien ryhmien tredikasvuprosentit ovat tilastojen mukaan seuraavat: sikhit (1,53), hindut (1,37), kristityt (1,23), kansanuskontojen kannattajat (1,21), juutalaiset (0,87) ja buddhalaiset (0,82). Näiden jälkeen tulevat kiinalaispe-

Maailman uskonnot vuonna 2007

kristittyjä 2 195,5 milj. (33,2%)
 muslimeja 1 359,7 milj. (20,6%)
 hinduja 888,3 milj. (13,4%)
 uskonnottomia 787,2 milj. (11,9%)
 kiinalaisperäisten uskomusten
 kannattajia 388,1 milj. (5,9%)
 buddhalaisia 386,0 milj. (5,8%)
 kansanuskontojen
 kannattajia 262,5 milj. (4,0%)

ateisteja 154,0 milj. (2,3%)
 uusien uskontojen
 kannattajia 106,1 milj. (1,6%)
 sikhejä 26,2 milj. (0,4%)
 juutalaisia 15,1 milj. (0,2%)
 muita 47,1 milj. (0,7%).

(Lähde: *International Bulletin of Missionary Research* Vol. 31, No. 1 Jan. 2007, 1-2, 25-32. Toim. suomeksi Timo Vasko, KLIK)

räisten uskomusten kannattajat (0,74), uusien uskontojen kannattajat (0,65) ateistit (0,31) ja uskonnottomat (0,21).

Kristittyjen määrä kasvaa vähiten Euroopassa

Maanosittain tarkasteltuna kristillisten kirkkojen jäsenmäärät jakaantuvat seuraavasti: Eurooppa 533 milj., Latinalainen Amerikka 525 milj., Afrikka 417 milj., Aasia 354 milj. Pohjois-Amerikka 224 milj. ja Oseania 23 milj. Voimakkaimmin kristittyjen määrä lisääntyy Afrikassa (2,40 keskimääräistä trendikasvuprosenttiyksikköä). Tämän jälkeen voimakkainta kristittyjen määrän kasvu on Aasiassa (2,07), Latinalaisessa Amerikassa (1,31), Oseaniassa (1,16) ja Pohjois-Amerikassa

(0,52). Vähäisintä kristittyjen määrällinen kasvu on Euroopassa (0,04).

Kuhunkin kristilliseen kirkkoon kuuluvien jäsenen lukumääriä ja kirkkojen sisäistä kasvua kuvaavat seuraavat luvut: tunnustuskunnista riippumattomat, opillisesti itsenäiset (independents) kirkot 437,6 milj. (2,12 keskimääräistä trendikasvuprosenttiyksikköä) ja roomalaiskatolinen kirkko, 1142,9 milj. (1,14), protestanttiset kirkot ja yhteisöt 385,8 milj. (1,53), ortodoksiset kirkot 220,4 milj. (0,42) ja anglikaaniset kirkot 82,6 milj. (1,33).

TIMO VASKO

lähetysteologi, missiologian dosentti, KLIK

(Lähde: *International Bulletin of Missionary Research* Vol. 31, No. 1 Jan. 2007, 1-2, 25-32. Toim. suomeksi Timo Vasko, KLIK)

lähetysseurakuntien koulutus vuonna 2007

Kohderyhmä: lähetysseuraksi koulutautuvat, lähetystyön vapaaehtoiset, lähetyksestä kiinnostuneet.

- **Osa I "Lähetys – yhteinen usko, yhteinen tehtävä".** Päiväkumpu 29.-30.9.2007. Hinta 80 €
- **Osa II "Kirkon lähetystyö ja järjestöt"** Päiväkumpu 20.-21.10.2007. Hinta 80 €
- **Osa III Lähetysseurakuntien tehtävät seurakunnassa** Päiväkumpu 17.-18.11.2007. Hinta 80 €
Koulutus on avoin kaikille kiinnostuneille.

Tiedustelut: Päiväkummusta tai Kirkon lähetystyön keskukselta: kirsti.sirvio@evl.fi
Ilmoittautuminen: Päiväkummun kurssikeskus, Päiväkummutie 47, 35300 Orivesi, puhelin 03-580 5500, faksi 03-580 5555, s-posti paivakumpu@mission.fi

Järj. KLK yhdessä hiippakuntien kanssa,
SLS, HKRO

NIME annual conference 2007:

Mission and Postmodernities, Linnasmäki Conference Centre, Turku 19th-22nd August

Postmodern challenges have changed also the religious landscape, and the Christian churches have to reckon with the situation. The Nordic Institute for Missiological and Ecumenical Research annual conference approaches this matter from various perspectives with eye on mission, connecting with the global preparations for the anniversary of 1910 Edinburgh mission conference. The program consists of challenging presentations but gives also space for networking and gaining a general picture of the state of Nordic research in mission and ecumenism through project presentations.

Speakers and topics

Prof. David Kerr, Lund University: Missiological developments from Edinburgh 1910 to today. Prof. Ole Riis, Agder University: Changes in the religious landscape: the postmodern factor. Prof. Christine Lienemann-Perrin, Basel University: Conversion in a postmodern context. Prof. F. LeRon Shults, Agder University: Theological responses to postmodernities. Prof. Veli-Matti Kärkkäinen, Fuller Theological Seminary: Global Pentecostalism and postmodernities. Prof. Musa Dube, University of Botswana: Postcolonial mission. Dr. Olli-Pekka Vainio, University of Helsinki: Søren Kierkegaard, mission and postmodernity. Dr. Pia Soltoft, Copenhagen University: Søren Kierkegaard on the possibility of influencing the faith of another

Introducing your own research

Researchers and research groups on mission and ecumenics are all welcomed to prepare their posters. The posters will be displayed on "research market" where the conference participants can also consult the researchers to

gain more information on the research projects. There will also be research interest groups for Nordic networking on specific areas or themes. Please, inform the conference secretary, what kind of a research interest group you would like to see in the conference.

Fees and registration

Participation 90 €. Accommodation in double room, full board 250 € (single room supplement 100 €). Total fees 340 € (total 440 € in a single room)

You can register to the conference by paying a non-refundable participation fee 90 € to the conference account AND e-mailing the conference secretary your contact information (mantola@mappi.helsinki.fi) and whether you prefer to have a single or double room. A registration is counted valid only after the receipt of the payment and the registration e-mail. (Please note that the availability of single rooms is limited, and they will be provided in the order of registration.)

Bank information for the payment of the registration fee

Account: Nordea 166030-104987; account holder: University of Helsinki
Message (viesti) no.: 34425 ALWAYS USE THIS NUMBER!

Payments from abroad, also use the following:

Iban: FI4416603000104987

SWIFT: NDEAFIHH

The rest of the fees can be paid cash or by bank/credit card upon arrival to Linnasmäki Conference Centre.

For further information contact:

mantola@mappi.helsinki.fi

Uusi numero ajankohtaista lähetystiedettä ilmestynyt!

Lähetysteologinen aikakauskirja – journal of mission theology, nro 8 Näkökulmia Itä- ja Etelä-Aasian kirkkojen lähetysthistoriaan ja uskontoteologiaan. 174 sivua.

Kristilliset kirkot elävät pieninä vähemmistöinä eri puolilla Aasiaa. Minkälaisissa toimintaympäristöissä ne tänään toteuttavat Kristuksen kirkon ykseyttä, todistustehtävää ja lähimmäisenrakkautta? Minkälaisen historiallisten vaiheitten jälkeen kristinusko on juurtunut näihin maihin? Minkälaisia haasteita kirkkojen elämässä tänään kohdataan monien eri uskontojen ja ideologioiden paineessa?

Uusi Lähetysteologisen Aikakauskirjan numero keskittyy analysoimaan Aasian itä-, kaakkois- ja eteläosan kirkkojen monenlaisia historiallisia vaiheita sekä nykyistä kristillisen todistuksen ja palvelun problematiikkaa. Painopistealueina ovat erityisesti Intia, Thaimaa, Kiina, Japani ja Tyynenmeren alue. Silmäys luodaan myös Vietnamin, Myanmarin ja Laosin alueen kristillisyyteen.

Timo Vasko tarkastelee kirjoituksessaan Intian luterilaisen kirkon muodostumisen alkuvaiheita 1700-luvulla. Juha Auvinen valaisee Intiassa nykypäivänä tapahtuvaa evankeliumin kommunikoimista radiolähetystyön ja siihen liittyvän kuuntelijapalvelun näkökulmasta. Näkökulman uskontopluralismiin ja kansanuskontoon Intiassa tuo Riikka Uuskulainen. Tutkimus perustuu viime vuosina tehtyihin haastatteluihin kastittomien tamilinaisten keskuudessa lähellä Chennaiä ja slummien naisten keskuudessa Kalkutassa.

Kiinan nopeasti kasva protestanttinen kristillisuus ja sen vaiheet viime vuosikymmeninä tu-

levat tarkasteluun Marketta Antolan kirjoituksessa. Luterilaisen kirkon syntyminen ja toiminta Thaimaassa on edellyttänyt kontekstuaalista teologiaa buddhalaisen valtauskonnon vaikutusalueella. Jaakko Mäkelä käsittelee kirjoituksessaan luterilaisen teologian ja thaimaalaisen kontekstin kohtaamista. Kaisa Nikkilä analysoi Hongkongissa oppilaittensa kanssa Vietnamin, Myanmarin ja Laosin kristillisyyden vaiheita.

Japania koskevia kirjoituksia on kaksi. Jukka Vänskä tuo luterilaisen näkökulman Puhtaan maan buddhalaisuuden ja kristinuskon väliseen dialogiin. Kosti Kallio tarkastelee Japanin luterilaisten kirkkojen olemassaoloa ja kasvua. Olli-Pekka Lassila valaisee Tyynenmeren alueen lähetysthistoriaa ja nykyistä ekumeenista tilannetta.

Maakohtaiset artikkelit on ryhmitelty kokonaisuudeksi, joita edeltää yhteinen koko aluetta koskeva tiivis yleisinformatio. Nyt julkaistava kirja sisältää varsin paljon uutta, ennen julkaisematonta tutkimustietoa Aasian maiden kirkkojen varhaisista ja nykyisistä vaiheista.

TIMO VASKO
päätoimittaja

Tilaukset:

Kirkkohallituksen julkaisu- ja AV-myynti
Satamakatu 11, PL 185
00161 Helsinki
puhelin: 09 1802315
faksi: 09 1802454
sähköposti julkaisumyynti@evl.fi
hinta 10 € + postikulut

Hiippakunnalliset lähetysseminaarit vuonna 2007

Hiippakunta	Aika ja paikka	Lisätietoja antaa
Turun arkkihiippakunta	13.10.2007 Eurajoen Kristillinen opisto	liisa.purho@mission.fi, 02-2737 590
Tampereen hiippakunta	17.3.2007 lähetysseminaari Akaa (Toijala) 18.9.2007 lähetysteol. seminaari Kuhmoinen	anja.nurminen@mission.fi, 040-9022796
Oulun hiippakunta	6.10.2007 Haukipudas 7.10.2007 Pelkosenniemi 27.10.2007 Toholampi	matti.laurila@mission.fi, 0400-619193
Mikkelin hiippakunta	28.-29.9.2007 Valkeala	matti.tolvanen@mission.fi, 044-321 6037
Kuopion hiippakunta	28-29.9.2007 Vaivion kurssikeskus, Liperi	jukka.koistinen@evl.fi, 017-288 8412
Lapuan hiippakunta	22.9.2007 Marttinen, Virrat	lähetyststo 014-211 439, tuija.kantalainen@mission.fi
Helsingin hiippakunta	28.-29.9.2007 PAKKA AVOIN	helsinki.sls@mission.fi, lähetyststo 09-1297407
Espoon hiippakunta	4.10.2007 kansainvälisen vastuun päivä Tuomiokapituli, Kirkkokatu 4	minna.lairi@evl.fi
Porvoon hiippakunta, Borgå stift (FMS)	15.6.2007 Yrkesskolan Optima, Jakobstad	marika.bjorkgren-thylin@mission.fi, 09-1297 265

Kirkon ulkomaantyön koulutus

perusjakso 27.-29.4.2007

Oletko lähdössä työtehtäviin ulkomaille tai pohtimassa mahdollisuuksiasi toimia monikulttuurisessa työympäristössä?

Koulutus on tarkoitettu lyhytaikaiseen ulkomaiseen työhön lähteville sekä kansainvälisistä työtehtävistä kiinnostuneille. Se tarjoaa työkaluja kulttuuriin sopeutumiseen, kulttuuristressiin sekä tietoa mm. uskontojen kohtaamisesta. Kouluttajat ovat kansainvälisessä työssä toimineita eri alojen asiantuntijoita.

Järjestäjät: Suomen Lähetysseura, Kirkon lähetystyön keskus, Kirkon ulkosuomalaistyö, Suomen Merimieskirkko ja Helsingin kristillinen opisto.

Paikka: Helsingin kristillinen opisto, Kuukiventie 6.

Hinta: Kurssimaksu 120 € sisältää majoituksen ja ruoat, opiskelijat -50%.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset:

31.3.2007 mennessä

Päivi Ramstadius p.(09) 1297 241 tai etunimi.sukunimi@mission.fi

Lähetysten teemapäivä:

messiaaninen juutalaisuus

Lähetysteologinen seminaari
8.10.2007, klo 12–16.

Paikka: Suomen Lähetysseura, Pihasaali, Tähtitorninkatu 18, Helsinki

Ilmoittautuminen 1.10. mennessä:
info@lahetysneuvosto.fi

Kahvi ja aineisto 20 €/opiskelijat 10 €.

*Järjestää: Suomen lähetysneuvosto,
Suomen vapaakristillinen neuvosto,
Suomen ekumeeninen neuvosto*

Seurakunnan lähetyssihteerien ja Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilöiden valtakunnallisen

neuvottelupäivät

Joka toinen vuosi toteutettavat seurakunnan lähetyssihteerien ja Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilöiden valtakunnalliset neuvottelupäivät järjestetään Jyväskylässä 25.–26.1.2008 (pe-la). Päivät pidetään maaseurakunnan Palokan kirkossa, joka sijaitsee noin 6 kilometrin päässä kaupungin keskustasta.

*Kirkon lähetystyön keskus,
Kirkon Ulkomaanapu ja
Lapuan hiippakunta*